

Z obsahu:**Rozhodující setkání
s Kristem, vtěleným****Božím Slovem**

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
9. srpna 2000

- strana 2 -

Žena a Slunce

- strana 4 -

**Diskuse kolem
poselství z Fatimy**

Vyjádření biskupa
R. Fisichelly

- strana 5 -

**Sté výročí vzniku
Matice cyrilometodějské
(1900–2000)**

- strana 6 -

**»Běda vám, když vás
všichni chválí«**

Biskup Dr. Kurt Krenn
pro svou zásadovost...

- strana 7 -

Svědék pro rok 2000

K výstavě
Turínského plátna

- strana 9 -

AD, co ty na to?

Adéla Marie Cechová
»Ježíši, žiji pro tebe«

- strana 10 -

**Festival mládeže
v Kazachstánu**

- strana 11 -

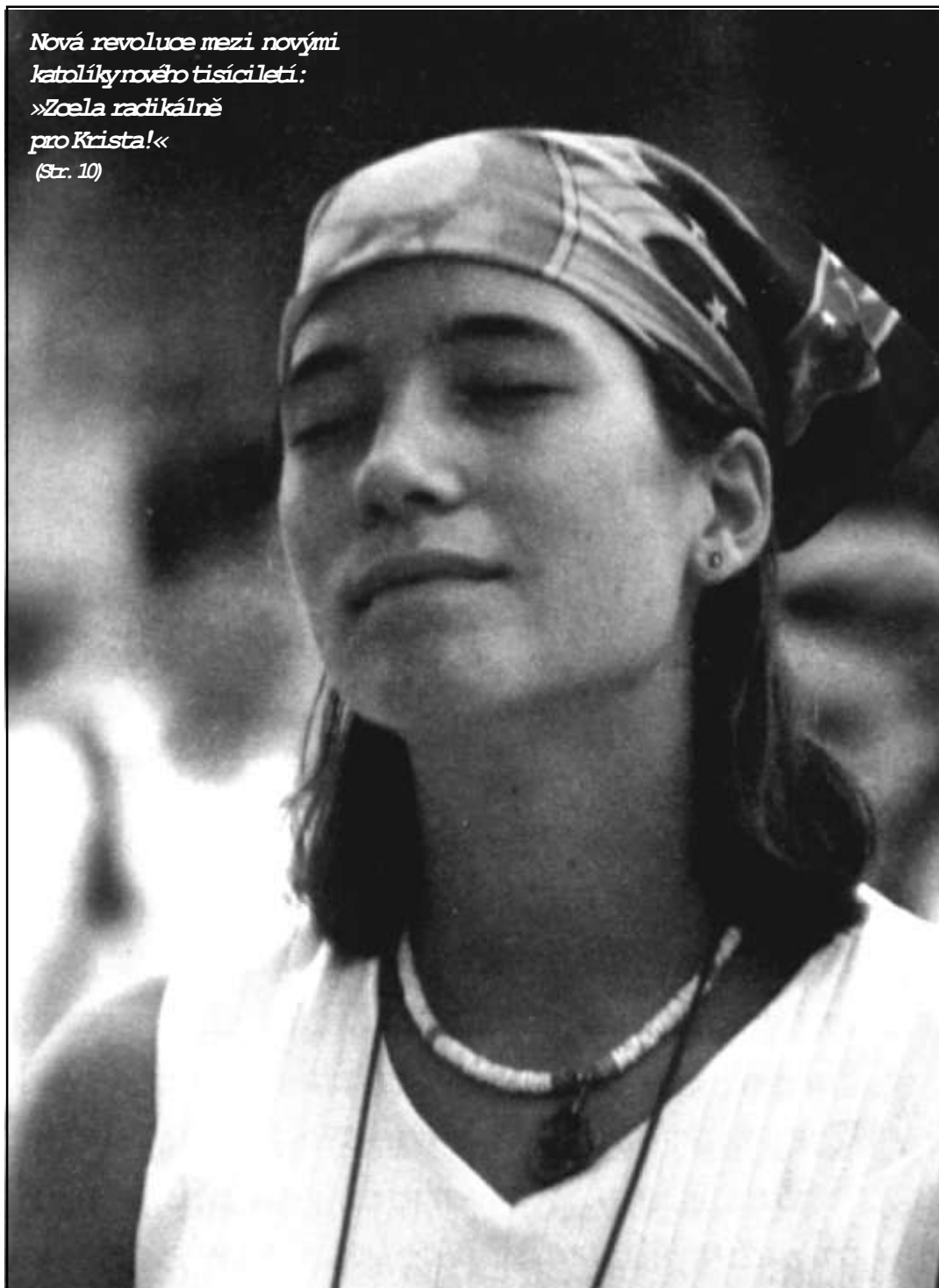
**Subtilní formy
bez-božectví**

Lubomír Štula

- strana 12 -

**Nová revoluce mezi novými
katolíky nového tisíciletí:****»Zoela radikálně
pro Krista!«**

(Str. 10)

Rozhodující setkání s Kristem, vtěleným Božím Slovem

V našich předchozích úvahách jsme sledovali lidstvo v jeho setkání s Bohem, který je stvořil a který se vydal po jeho cestách, aby je hledal. Dnes budeme rozjímat o nejvyšším setkání mezi Bohem a člověkem, o tom, které se slaví v Ježíši Kristu, božském Slovu, které se stalo tělem a přebývalo mezi námi (srov. Jan 1,14). Definitivní Boží zjevení, jak konstatoval ve 2. století sv. Irenej, biskup lyonský, se naplnilo, »když se Slovo stalo tělem, učinilo sebe podobným člověku a člověka podobným sobě, aby se člověk tím podobenstvím se Synem stal drahocenným před tváří Otce« (Proti bludařům V, 16,2). Toto vnitřní objetí mezi božstvím a lidstvím, které sv. Bernard přirovnává k *políbení*, o kterém hovoří Píseň písní (Hovory o Písní písní II), se šíří z Kristovy osoby na ty, které zasáhne. Toto setkání lásky projevuje různé dimenze, které se nyní pokusíme objasnit.

Radikální obrat

Je to setkání, které se uskutečňuje v každodennosti, v čase a v prostoru. Z tohoto hlediska je působivý úryvek evangelia sv. Jana, který jsme právě četli (srov. Jan 1,35-42). Tam nacházíme přesné chronologické vymezení dne a hodiny, místa a domu, kde sídlil Ježíš. Jsou zde lidé prostého života,

VZPOURA PROTI CÍRKVI

Kuriální arcibiskup Paul J. Cordes zdůraznil ve Vídni, že z teologických fakult německého prostoru pramení těžká napětí. Jsou zde ustavičné pokusy podkopat roli a pozici papeže. Existuje zde něco jako »opozice«, která jedná proti katolické církvi. Cordes mluvil doslova o »vzpouře proti katolické církvi«. V této souvislosti označil arcibiskup teologa z Tübingenu Hanse Künga za »samozvaného proroka«, který šíří protiřímské teze a jedná ve stylu lidového tribuna. Obraz Církve, jak jej prezentují média, se stal úplným torzem, posteskl si arcibiskup. Církve se představuje výlučně v pozemských představách. V takovém obraze nemají už místo pojmy jako vina, vykoupění, věčný život, klanění Bohu.

Podle vystoupení arcibiskupa Cordese na akademickém slavnostním aktu vídeňské univerzity
Die Tagespost 23. 5. 2000

kterí se od tohoto setkání změní, dokonce i pokud jde o jejich jméno. Mít život proměněný Kristem znamená totiž vidět **zoela proměněnou svou historií a své vlastní plány**. Když oni galilejští rybaři potkají Ježíše na břehu jezera a slyší jeho volání, *přirazili s lodí k zemi, nechali všechno a šli za ním* (Lk 5,11). Je to radikální obrat, který nepřipouští váhání, a člověk se vydává na cestu plnou nesnázi, ale velice **osvobozující**: *Chce-li kob za mnou přijít, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mě* (Mt 16,24).

Ovoce setkání s Kristem

Když Kristus vstoupí do cesty nějaké osoby, **znepokojuje její svědomí**, čte v jejím srdci, jak se to stalo Samaritánce, které řekl *všechno, co učinila* (srov. Jan 4,29). Především dává **vytrysknout lítosti a lásku**, jak se stalo Zacheovi, který dal polovinu svého majetku chudým a čtyřnásob-

ně vynahradil všechno, co vyšidil (srov. Lk 19,8). Tak se stalo také kající hříšníci, které byly odpuštěny všechny hříchy, *protože milovala mnoho* (Lk 7,47), a cizoložníci, které se nedostane odsouzení, ale výzvy, aby vedla nový život daleko od hříchu (srov. Jan 8,11). Setkání s Ježíšem se podobá **znovuzrození**: dává vznik novému stvoření, schopnému pravého kultu, který spočívá v klanění se Otci v *duchu a v pravdě* (Jan 4,23-24). Setkat se s Kristem na cestách vlastního života znamená často nalézt **fyzické uzdravení**. I svým vlastním uředníkem svěří Ježíš poslání hlásat Boží království, obrácení a odpuštění hříchů (srov. Lk 24,47), ale také uzdravovat nemocné, osvobozovat od každého zla, těšit a povzbuzovat. A tak uředníci *kázali obrácení, vyháněli mnoho démonů, mazali olejem mnoho nemocných a uzdravovali je* (Mt 6,12-13). Kristus přišel, aby člověka hledal, potkal a celého spasil. Jako podmínku spásy vyžaduje Ježíš **víru, s níž se zoela**

odevdáme Bohu a jednáme v něm. Neboť ženě trpící krvotokem, která jako poslední naděje se dotkla třásní jeho pláště, Ježíš řekl: *»Doero, tvá víra tě zachránila. Jdi v pokoji a buď zdráva.«* (Mk 5,34)

Vstříc k plnosti patření

Kristův příchod mezi nás sleduje cíl **přivést nás k Otci**. Neboť *Boha nikdo nikdy neviděl. Jednorozentý Syn, který spočívá v náruči Otcově, ten o něm podává zprávu* (Jan 1,18). Toto historické zjevení, které Ježíš naplnil skutky a slovy, nás zasahuje hluboce skrze vnitřní působení Otce (srov. Mt 16,7; Jan 6,44-45) a osvěcení Ducha svatého (srov. Jan 14,26; 16,13). Proto jej zmrtvýchvstalý Kristus vylévá jako princip odpuštění hříchů (srov. Jan 20,22-23) a prarěn božské lásky v nás (srov. Řím 5,5). Tak se nám dostává **trinitárního společenství**, které začíná již během pozemského života a má jako cíl plnost patření, *až budeme podobni Bohu a budeme jej vidět tak, jak je* (1 Jan 3,2).

Kristus je s námi

I nyní Kristus stále kráčí vedle nás po cestách dějin na základě svého slibu: *»Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání světa«* (Mt 28,20). Je přítomen **skrze své Slovo**, »Slovo, které volá, zve, které osobně naléhá, jak se to stalo apoštolům. Když nějaká osoba dospěje k Slovu, rodí se v poslušnosti, tzn. v naslouchání, které proměňuje život. Věřící se každý den živí chlebem Slova. Je-li o ně připraven, je jako mrtvý, nemá co říct bratřím, protože Slovo je Kristus.« (Orientale lumen 10)

Kristus je dále **přítomen v Eucharistii**, prarění lásky, jehoty a spásy. Vytvrvalé začínají v našich chrámech slova, která pronesl jednoho dne v synagoze městečka Kafarnaumu Tiberiadského jezera. Jsou to slova naděje a života: *Kob jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm... Kob jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den* (Jan 6,54-56).

Bolletino Vaticano 9. 8. 2000
Mezititulky a zvýraznění
redakce Světla

Ke komu půjdeme?

Zamyšlení nad liturg. texty dnešní neděle

My jsme uvěřili a poznali

Vrať se ještě jednou do Kafarna, kde Ježíš končí svou velkou eucharistickou řeč. Budeš, bohužel, svědkem smutného závěru. Ježíšova řeč místo nadšení vyvolala rozkol. I to mohou způsobit slova, která jsou duch a život. Vypros si od Ducha svatého milost osvícení, abys správně rozpoznal, kde je tvoje místo.

Až dosud se zdálo, že Ježíšovi učedníci jdou za svým Pánem s radostí a nadšením. Ale jednou muselo dojít k takové situaci, která věrnost vystavuje zkoušce. Vznikl vážný rozkol. Kamenem úrazu je Pánova tvrdá řeč. Ti, kteří začali reptat, přitom zdáleka nejsou v menšině. Je jich mnoho. Všimni si dobře, jakým způsobem Pán respektuje jejich postoj. Nikoliv tak, že by poznamenal svá slova, že by božskou pravdu způsobil názoru většiny tak, aby byla pro každého přijatelná. Ježíš respektuje reptající většinu tím, že jí nijak nebrání, aby odpadla a odešla. Skutečnost, že Ježíš takto plně respektuje jejich svobodu, ani v nejmenším neznamena, že jim dává za pravdu. Jak svobodně odcházejí, tak by se mohli i svobodně vrátit, ale nikoliv tak, že by si vymohli změnu Ježíšova učení, nýbrž tak, že sami změni svoje myšlení a přestanou se urážet nad jeho slovem.

Zdá-li se ti to, co máš přijmout od Pána a od jeho Církve, tvrdě a nesnesitelné, nestravitelné, znamená to, že neznáš nejen svého Pána, ale neznáš vlastně ani sám sebe. Nic z toho, co Pán ustanovil, není a nemůže být pro tebe ani nevhodné, ani nepřiměřené. Není to Bůh, o kom by ses mohl domnívat, že něco přehání a nadsazuje, ale ty jsi dopustil již dříve, že tvá duše a tvé srdce jsou zdeformované a zkroucené, jsou jak pomačkaná schránka, která už není schopná do sebe nic pojmout. Ztratil jsi kapacitu, kterou poskytuje víra. Nepotřebuješ změnit Boha, ale obnovit její původní podobu a tím i schopnost a otevřenost svého srdce.

Co znamená každé lidské reptání proti Bohu? Že se ti nelíbí sloužit Hospodinu, a ať si to přiznávaš nebo ne, obracíš se k cizím bohům. Sloužit cizím bohům ve jménu cizího, lidského učení znamená současně opustit Hospodina, jediného a pravého Boha. Podrobuješ kritice Toho, který všechny věci zařídil podle nejvyšší, nekonečné moudrosti. Ačkoliv všechno, co stvořil, je časné

a omezené, moudrost, která to všechno uspořádala tak, že je to velmi dobré⁽¹⁾, je neomezená a vznešená a nebudeš schopen ji pojmut ani za celou věčnost.

Bůh však se neřídí pouze svrchovanou moudrostí, ale také nekonečnou dobrotou a láskou. Všechno, co učinil a stanovil, je určeno k tvému nejvyššímu a jedinému dobru. Nikdo přece nemá v nenávisti vlastní tělo, ale naopak, dává mu jíst a přeje mu. Tak Kristus jedná s Církví, protože jsme úcty jeho těla.

Není to více než trestuhodná troufalost odmítat svrchovanost jeho moudrosti i jeho lásky, protože se bláhově domníváš, že vidíš a znáš něco lepšího, něco většího, něco moudřejšího a láskyhodnějšího? Odkud se bere toto přesvědčení, takže si myslíš, že něco znáš a víš lépe než tvůj Stvořitel? Kdo jiný tě tak mohl pobláznit a zaslepit, nežli tvůj i jeho nepřítel? Ať už tě tvé zmatené srdce táhne ke kterémukoliv falešnému bohu, ve skutečnosti se budeš klanět jen Božímu Odpůrci, ačkoliv je to vrah a lhář od počátku.⁽²⁾

Ale Pán tě varovně upozorňuje na ještě horší odpadlictví, než jaké představuje odchod mnoha jeho učedníků. Je to vnitřní odpadlictví těch, kteří sice neodcházejí, ale kteří nevěří. Chodí dále s Ježíšem, před očima lidí a světa jsou členy jeho družiny, ale vnitřně nevěří. Pán je snáší, respektuje i jejich svobodu, ačkoliv od počátku ví, že ho zradí. Nejsou-li slova Ježíšova a slova jeho Církve, kterou si zamiloval a sám sebe za ni vybral, aby ji posvětil, přijímána bezvýhradně a s opravdovou vírou, pak tato slova jen prohlubují pocit uraženosti, jsou podnětem k reptání, které končí zradou. Domýšliví zrádci si myslí, že znají lepší způsob, jak spasit svět, než s jakým přichází Boží Syn a jeho vyvolená Nevěsta. Zdržují a sdužují se v ní, ale jejich zrada je stejně podlá a hanebná, jako hanebné bylo úlisné chování prvního mezi zrádci, když přistoupil k Pánu se slovy: *Buď zdráv, Mistrě! A políbil ho*⁽³⁾. Podobně jako jemu i všem dalším zrádcům *by bylo lépe, kdyby se nebyli narodili*⁽⁴⁾. *Zloba uštvě bezbožníka k smrti, kdo nenávidí spravedlivého, bude potrestán*⁽⁵⁾.

Ať se v tvém srdci zvedne jakákoliv bouře, odpověz na ni Petrovými slovy: »Pane, ke komu půjdu? Ty máš slova věčného života!«

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Gen 1, 31; ⁽²⁾ srov. Jan 8, 44; ⁽³⁾ Mt 29, 49;

⁽⁴⁾ srov. Mt 26, 24; ⁽⁵⁾ resp. žalm 34

Liturgická čtení

1. čtení – Joz 24,1–2a.15–17.18b

Jozue shromáždil všechny kmeny Izraele do Sichemu a svolal přední muže Izraele, jeho náčelníky, soudce a písaře. Když předstoupili před Boha, řekl Jozue všemu lidu: „Jestliže se vám nelíbí sloužit Hospodinu, vyvolte si dnes, komu chcete sloužit: zda bohům, kterým sloužili vaši předkové za řekou (Eufratem), či bohům Amoritů, v jejichž zemi přebýváte. Já však a má rodina budeme sloužit Hospodinu!“ Lid odpověděl: „Daleko ať je od nás myšlenka, že bychom opustili Hospodina a sloužili cizím bohům. Vždyť Hospodin je náš Bůh. On vyvedl nás a naše otce z egyptské země, z domu otroctví, a udělal před našima očima tyto veliké divy a chránil nás po celé cestě, kterou jsme šli, a mezi všemi národy, jejichž středem jsme procházeli. I my chceme sloužit Hospodinu, neboť je náš Bůh!“

2. čtení – Ef 5,21–32

Bratři! Podřizujte se jeden druhému z úcty ke Kristu. Ženy ať jsou podřizeny mužům, jako kdyby to byl sám Pán. Muž je totiž hlavou ženy, podobně jako Kristus je hlavou církve, sám spasitel svého (tajemného) těla. Jako je církev podřizena Kristu, tak i ženy mají být svým mužům podřizeny ve všem. Muži, každý z vás ať miluje svou ženu, jako Kristus miloval církev a vydal sám sebe za ni, aby ji posvětil a očistil vodou a slovem. Tím si chtěl církev připravit slavnou, bez poskvrny, krásky nebo něčeho takového, aby byla svatá a bez vady. Tak také muž má mít svou ženu rád jako vlastní tělo. Kdo má svou ženu rád, projevuje tím lásku sám sobě. Nikdo přece nemá v nenávisti vlastní tělo, ale naopak: dává mu jíst a přeje mu. Tak i Kristus jedná s církví, protože jsme úcty jeho těla. „Proto opustí člověk otce i matku a připojí se k své manželce, a ze dvou se stane jen jeden člověk.“ Toto tajemství je veliké; mám na mysli vztah Krista a církve.

Evangelium – Jan 6,63b.68b

Mnoho z Ježíšových učedníků řeklo: „To je tvrdá řeč! Kdo pak to má poslouchat?“ Ježíš věděl sám od sebe, že jeho učedníci na to reptají, a proto jim řekl: „Nad tím se pohoršujete? Co teprve, až uvidíte Syna člověka, jak vystupuje tam, kde byl dříve? Co dává život, je duch, tělo nic neznamena. Slova, která jsem vám mluvil, jsou duch a jsou život. Ale jsou mezi vámi někteří, kdo nevěří.“ Ježíš totiž věděl od začátku, kdo jsou ti, kdo nevěří, a kdo je ten, který ho zradí. A dodal: „Proto jsem vám říkal, že nikdo ke mně nemůže přijít, není-li mu to dáno od Otce.“ Proto mnoho z jeho učedníků odešlo a už s ním nechodili. Ježíš tedy řekl Dvanácti: „I vy chcete odejít?“ Šimon Petr mu odpověděl: „Pane, ke komu půjdu? Ty máš slova věčného života, a my jsme uvěřili a poznali, že ty jsi ten Boží Svatý.“

Žena a Slunce

To, čeho se dříve obával jen jednotlivec, byla smrt. Nyní se však neobává smrti jednotlivce, nýbrž celá společnost, ba celá civilizace musí být připravena na to, že může zcela neočekávaně zahynout. Když člověk popřel osobní nesmrtelnost, odvolával se na to, že kolektiv je nesmrtelný. Ale zbraně hromadného ničení tuto báchorku rázem vyvrátily a vyzvedly opět osobní nesmrtelnost jako velký problém naší doby.

V dřívějších dobách bylo náboženství hlavním faktorem lidského života. Bylo však také důvodem válek: Jeden národ válčil proti druhému ve jménu svých bohů. I v éře křesťanství se vedly náboženské války. Vznikl islám jako náboženství, které zničilo na velkých územích křesťanské náboženství. V 7. století působil v Africe 750 biskupů. V 11. století jich zbylo pouze 5, takže dříve křesťanská Afrika se stala opět misijním územím.

V moderní době se zformoval komunismus nikoliv jako ateismus, který z intelektuálního hlediska popírá Boha. Komunismus je lidská zlovůle, která chce zničit Boha. Komunismus je výzvou Bohu, kterého není ve zlo, a člověka staví proti němu jako diktátora a pána světa. Ještě nikdy se demokracie a víra tak neidentifikovaly jako dnes. Ještě nikdy nebyly ateismus a tyranie tak ztotožněny. Jestliže zvítězí síly zla, civilizace zmizí a budeme muset začít opět od začátku.

Chce-li být člověk skutečně šťastný, musí zachovat dvojitý vztah: jeden vzhůru k Bohu a druhý do šířky ke svým spolubližním. V moderní době nahradil člověk povinnost vertikálního vztahu lhostejností a nevěrou a svůj horizontální vztah k bližním válkami a rozpory. Člověk se pokusil odškodnit se za oba ztracené vztahy novou dimenzí hloubky, jakou se ztotožňuje s přírodou. Člověk, který byl dříve hrdý na to, že je obrazem a podobností Boha Stvořitele, začal se chlubit tím, že je sám

sobě stvořitelem, který si sám utváří boha podle svého obrazu. Tento falešný humanismus má za následek sestup člověka na úroveň zvířete, člověk dokonce odvodil svůj původ od zvířete a pustil se do »boje o život« jako zvíře. Tvrzením, že člověk je jen shluk chemických prvků, postavil se člověk naroveň přírodě. Říká si nyní »atomový člověk«, jehož teologie se stává psychologií, psychologie biologií, biologie fyzikou.

Bůh nepřenechává člověka jeho osudu, ale člověk opustil Boha a spojil svůj osud s přírodou zbavenou Boha. Kdykoliv člověk v dějinách opustil Boha, stal se zlým. Člověk nyní nazývá přírodu vědou. Správně chápaná věda však představuje Boží moudrost poznávanou v přírodě, kterou ON stvořil. Špatně chápaná věda je pokusem najít v knize přírody důkazy, že Bůh neexistuje, čímž dochází k absurdní situaci: čteme v knize, o které tvrdíme, že nemá Autora. Věda je služkou člověka v Bohu. Ale zbavená Boha stává se tyranem. Atomová bomba je symbolem tohoto tyranství.

Člověk se tedy nyní bojí přírody, kterou sám zbavil Boha, a nemůže hledat naději jinde než opět v samé přírodě. Naděje je tedy nakonec opět u Boha, ale od toho se člověk tak vzdálil, že sám není schopen se k němu tak rychle vrátit. Je ještě v přírodě něco nezkaženého, neporušeného, od čeho bychom mohli znovu začít?

Je tu ještě jeden veliký div přírody, ve kterém je naděje.

Touto nadějí je Žena. Není bohyní, které bychom se měli klanět, ale je tak svatá, vzešla tak vznešená a čistá z naší fyzické a kosmické přírody, že si ji Bůh vyvolil za Matku, aby skrze ni sestoupil na tento svět.

Je zajímavé, že Rusové, dříve než ďábel zachvátil mrazem jejich srdce, učili ve své teologii, že když se svět odvrátil od svého nebeského Otce, poslal mu Bůh svého božského Syna, aby jej opět osvětil. Dále předpovídali, že když svět popře tohoto našeho Pána, zazáří v temné noci světlo jeho Matky, aby opět přivedlo svět k míru.

Nádherná zjevení naší milé Paní ve Fatimě od dubna do října 1917 jsou nový důkazem pro správnost této ruské vize, že Spasitel pošle svou Matku, aby nás zachránila, když svět vystoupí proti němu. **Největší historické mariánské zjevení se uskutečnilo právě v době, kdy začala bolševická revoluce.**

Není třeba znovu opakovat, co bylo při této příležitosti řečeno. Vrátime se jen k **tanci slunce**, který se uskutečnil 13. října 1917. Ti, kteří milují Matku našeho Pána, nepotřebují další důkazy o této události. Ale lidem, kteří neznají ani našeho Pána, ani jeho Matku a přijímají jako důkazy jen to, co říkají ti, kteří jej také odmítají, chci zde podat popis tohoto divu, který uvedl ateistický vydavatel anarchistického časopisu *O Seculo*, který byl mezi 70 000 svědky tohoto zázraku:

»Bylo to jedinečná a neuvěřitelná podívaná... Bylo vidět obrovské množství lidí, kteří se obraceli ke slunci, jež

stojí v plném poledním světle na bezmračném nebi. Velká denní hvězda připomíná stříbrný štít, na který se můžeme dívat přímo bez nejmenších nepříjemností. Užaslé oči lidí, kteří tu stojí plni strachu, s nepokrytými hlavami, hledí vzhůru k modrému nebi. Slunce se zachvělo a začalo náhlý pohyb vymykající se všem přírodním zákonům, který dosud nikdo nespapřil. Podle typických výrazů **slunce tančilo. Točilo se kolem své osy jako magické ohnivé kolo a padalo tak hluboko k zemi, že ji téměř utopilo ve svých paprscích. Přenechme odpovědným lidem, aby se vyslovili o tomto slunečním dance macabre, který vyvolal ve Fatimě z hrdel věřících Hosana a který hluboce dojal i volnošlenkáře a lidi, kteří se nijak nezajímají o náboženské věci.** « A jiný ateistický a protináboženský list *O Orakla* napsal: **»Slunce bylo obklopeno hned šarlachovými plameny a opět žlutou nebo rudou zářící korunou; zdělo se, že se velice rychle točí kolem své osy a že se uvolnilo z nebe, blíží se k zemi a vyzařuje velký žár.** «

Proč vůbec chtěl všemohoucí Bůh použít právě své nesmírné světlo a jeho žár, aby potvrdil pravdu poselství Panny Marie, které nám v roce 1917 na konci 1. světové války pohrozilo vypuknutím 2. světové války v roce 1939, pokud se lidé neobrátní? Odpovědi se můžeme jen domýšlet. Jsou tři možnosti, jak si vyloučit sluneční zázrak:

1. Můžeme jej pokládat za varování před atomovou bombou, která může zaplavit svět jako padající slunce. Je možno si představit, že to byla předzvěst dne, kdy člověk uchvátí z nebe oheň, aby tímto ohněm přinesl smrt městům Nagasaki a Hirošima.

2. Na druhé straně to může být znamením naděje, že Žena, která se narodila skrze přírodu, je silnější než všechny přírodní

Diskuse kolem poselství z Fatimy

Proroctví obsažené ve třetím fatimském tajemství se mohlo ještě nesplnit. To řekl biskup Rino Fisichella, člen teologicko-historické komise hlavního výboru Velkého jubilea v rozhovoru s milánským deníkem „Il Giornale“. Podle něho interpretace, jako by se jednalo o atentát na Jana Pavla II. ze 3. května 1981, může být mylná.

„Necht' je nám dovoleno soudit, že toto proroctví nelze považovat za splněné. Kdyby tomu tak bylo, potom poselství, jehož základem jsou Ježíšova slova, by ztratilo svůj nepomíjitelný charakter...“ prohlásil biskup v rozhovoru. „Právě jistota víry v Ježíše Krista nám umožňuje tvrdit, že také v budoucnosti budeme vyzváni, abychom vydali svědectví víry obětí vlastního života... Fatimské proroctví zůstává tedy otevřené a dovoluje nám nahlédnout do budoucnosti, v níž láska bude ukazována a prožívána beze strachu...“ řekl tento vatikánský hodnostář. Kardinál Joseph Ratzinger řekl 26. června při prezentaci třetího fatimského tajemství ve Vatikáně, že neexistuje žádná jeho oficiálně závazná interpretace. Sekretář Kongregace pro nauku víry arcibiskup Bertone také soudí, že tato proroctví se ještě nenaplnila.

Gość niedzielny 31/2000

síly. Atomová bomba exploduje štěpením nebo tím, že jeden atom rozbíjí druhý atom. Sluneční světlo vzniká atomovým štěpením ve vesmíru. Bůh zasadil atomové štěpení do vesmíru. Jinak bychom je nebyli objevili. Skutečnost, že Maria mohla toto mohutné atomové centrum a zdroj atomové síly učinit svou hračkou, skutečnost, že Slunce mohlo být jako přívěsek na její nuce, je důkazem moci, jakou jí Bůh dal, aby přinášela nikoliv smrt, ale světlo, život a naději. Jak předpovědělo Písmo svaté: *Na nebi se objevilo veliké znamení: žena oděná sluncem* (Zj 12,1).

Sluneční zázrak jako předehra?

3. Sluneční zázrak si může nevyložit ještě třetím způsobem: že se tu představuje v malém, co se může ve světě teprve přihodit – vstup náhlé katastrofy, která dá světu strnout ve smrtelném strachu, jako tehdy strnulo 70 000 lidí ve Fatimě. K této katastrofě by mohlo dojít chybnou nebo nekontrolovanou explozí atomové bomby, která by doslova otřásla světem. To není vůbec nic nemožného. (Einstein a Lindbergh poukazují ve svých spisech na toto nebezpečí.)

Ale více než svědectví těchto dvou vědců jsou osvětlující slova papeže Pia XII., která řekl na zahájení zasedání Papežské akademie věd 21. února 1943, dva roky před tím, než spadla první atomová bomba:

»Atomy jsou velice malé, člověk by ani neuvěřil, že by mohly mít praktický význam. V protikladu k tomu nabyla otázka umělé radioaktivity neočekávaných forem. Dnes je možno si představit, že rozpadem atomu se uvolní dva nebo tři neutrony, které se samozřejmě dají do pohybu, střetnou se s jiným atomem uránia a rozbijí ho. Zvláštními výpočty bylo potvrzeno, že 1m uranioxidu během 1/100 se-

kundý vyvine dostatek energie, aby přemístil bilión tun do vzdálenosti větší než 16mil. To je energie, která by mohla nahradit největší elektrárny světa pracující po mnoho let. Přitom je navýsost důležité, aby tímto zařízením uvolněná energie nepřivodila explozi, nýbrž aby byla nalezena možnost, jak ji vhodnými chemickými prostředky ovládnout. Jinak by mohla nastat katastrofa nikoliv pro jedno místo na zemi, nýbrž pro celou naši planetu.«

Během slunečního zázraku 13. října 1917 se věřící i nevěřící vrhli na zem, převážně aby prosili Boha o odpuštění a smílovaní. Tančící slunce, které se točilo jako obrovské kolo a blížilo se k zemi, jako by ji chtělo sežehnout svými paprsky, může být předehrou světové události, ve které miliony lidí opět padnou na kolena s obnovou vírou. Jako se Maria zjevila ve slunečním zázraku, tak můžeme jít vstříc novému zjevení její moci, kdy svět prožije svou novou zkoušku na *Dies irae*.

Úcta k Panně Marii Fatimské je ve skutečnosti prosebný průvod k Matce, aby zachránila lidstvo od přírody, která skrze odbojný lidský rozum rozvíjí

své ničivé síly. V jiném období dějin byla Maria Prostřednicí mezi svým božským Synem a lidmi. Nyní je Prostřednicí mezi ním a přírodou. Chápe se Slunce, původní atomové síly, a ukazuje nám, že ji ovládá k mírovým cílům. Nemůže však lidstvo zachránit proti jeho vůli před přírodou, jako Bůh bez svobodného souhlasu Marie nechtěl zachránit lidský rod. V *La Salette* prosila Paní o pokání. V *Lurdách* opakovala Matka Boží třikrát: **Pokání, pokání, pokání!** Ve Fatimě se vrací volání po pokání znovu a znovu. Atom člověka nezničí, pokud se nezničí sám. Revoluce atomu je pouze symbolem lidské revoluce. Ale pokání konající lidský rod může opět dosáhnout úplného ovládnutí přírody. Hrozící nebezpečí třetí světové války závisí jako v Ninive od určitých podmínek. Naše milostiplná Matka zjevila ve Fatimě, že 1. světová válka do roka skončí. Jestliže budou lidé činit pokání, nastane velké období pokoje a blahobytu. Nebudou-li lidé konat pokání, propukne 2. světová válka za pontifikátu dalšího papeže (Pia XI.), která bude strašnější než první. Občanská válka ve Španělsku byla nebes předpovězena jako předehra k 2. svě-

tové válce. Tato válka měla být prostředkem, skrze nějž bude Bůh »trestat svět za jeho zločiny válkou, hladem a pronásledováním Církve a Svatého otce«.

»Přišla jsem, abych tomu zabránila a prosila o zasvěcení Ruska mému Neposkvrněnému Srdci a o smírná přijímání o prvních sobotách v měsíci. Pak se Rusko obrátí a zavládne mír. Pokud ne, Rusko rozšíří své bludy po celém světě a vyvolá války a pronásledování Církve.«

Pokání, modlitby a oběti

jsou podmínky pro mír, neboť ony jsou podmínkami, kterými se může obnovit člověk. Fatima vrhá nové světlo na Rusko, neboť je rozdíl mezi Ruskem a Sovětským svazem. Nemá být potřen ruský národ, který již od 1917 mnoho vytrpěl. Obratu má být dosaženo revolucí zevnitř, neboť Rusko vlastní dvě různé »atomové« bomby. Tou druhou je **duchovní náboj nashromážděný utrpením zotročeného lidu** a národů Ruska, a když bude tato bomba explodovat, vyvine tisíckrát větší sílu, než jakou obsahuje štěpení atomu. I my potřebujeme tuto revoluci jako Rusko: ta musí zasáhnout naše srdce, musí znovu uspořádat náš život. Ve stejné míře, v jaké bude tato revoluce pokračovat v nás, rozšíří se i v Rusku.

Maria, my jsme Tvého božského Syna vyhnali ze svého života, ze svých vlád, ze své výchovy, ze svých rodin. Přijď ve světlo slunce, symbolu své moci! Uzdrav naše válečné rány a náš temný nepokoj! Zchlad' válkou rozpálené hlavně děl! Ved' naše myšlenky pryč od atomu a vytáhni naše duše z bláta přirozenosti! Dej nám, ubohým dětem ženě, kteří jsme dříve zestárlí, narodit se znovu skrze Tvého božského Syna! Vystup ve svém naléhání na všemohoucnost! Zahanbi nás všechny tím, že nás učiníš svými bojovníky za mír a lásku.

Biskup Fulton J. Sheen

Podle Ěwig 3-4/2000a

5 Překlad -lš-

100. výročí vzniku Matice cyrilometodějské

Je dnes vhodné oslavovat spolková jubilea? Vždyť přítomná doba je dobou racionálního myšlení a snah a nerada se vrací do minulosti. Snad není třeba oslavovat, ale je vhodné připomínat příkladné ideje, které vedly ke vzniku obecně prospěšných spolků a společností. Patřila a stále mezi ně patří Matice cyrilometodějská, pro kterou je celý letošní rok rokem jubilejním. Letos je tomu sto let, kdy tři muži byli iniciátoři jejího založení.

Počátkem června 1900 publikovali v tisku výzvu, ve které zdůvodnili velkou potřebu spolku, který by podporoval všeobecné, především však náboženské vzdělávání mládeže. – „Spolek, který zakládáme, zasvětili jsme jakožto věrní Moravané ochraně svatých apoštolů slovenských, kteří první vzdělávací křesťanskou našemu národu donesli, nazvavše jej Maticí cyrilometodějskou“ – těmito slovy končila jejich výzva.

Kdo byli oni tři odvážlivci, kteří v německé Olomouci usilovali o vznik českého náboženského spolku a o vznik české měšťanské, ale také odborné školy pro hochy a o jejich správu školskými bratry? Byl to ThDr. Augustin Štancl, lektor v olomouckém kněžském semináři a suplent na teologické fakultě (1871–1962), ThDr. Cyril Sládeček, vicesuperior kněžského semináře (1864–1910) a P. Jan Kořistka, ekonom semináře (1871 až 1927) – tři kněží, věkem kolem třiceti let. Starší Olomoučané znali ještě nejprůbojnějšího A. Štancla, zasloužilého o katolické spolky mládeže, šířitele myšlenek sv. Jana Boska, činného důchodce při chrámu sv. Cyrila a Metoděje v Olomouci-Hejčíně. Jeho celoživotní činné působení a publikační činnost by si zasloužily zpracování vysokoškolským diplomantem. Všem třem jmenovaným se brzy dostalo čestného členství Matice cyrilometodějské.

Ustavující schůze Matice se konala 25. června 1900 v olomouckém Národním domě, v klubovně České besedy. Starostou předsedajícím dvanáctičlennému výboru se stal známý katolický politik JUDr. Mořic Hruban (1862–1945), místostarostou P. Augustin Štancl, jed-

Kardinál Tomášek, čestný předseda MCM po roce 1990

natelem P. Alois Ležák (1866–1904) a pokladníkem P. Jan Kořistka. Prvním posláním nového spolku byla péče o české katolické školství.

Vychovateli a učiteli na budoucích olomouckých školách měli být bratři škol křesťanských – školští bratři. Členové tohoto řádu, založeného Janem Křtitelem de La Salle (1659 až 1719), řeholníci-nekněží, měli výbornou pověst nejen ve Francii, v zemi svého vzniku, ale také v Rakousku-Uhersku. V Čechách spravovali svůj učitelský ústav ve Sv. Ivanu pod Skalou a své sídlo v Praze-Bubenči. V době vzniku Matice cyrilometodějské měli téměř po celém světě 1 400 řádových domů se 14 141 bratřimi; v jejich školách bylo zapsáno 324 180 žáků. Zaváděli do svých škol realie, řemeslnou práci, mateřštinu; byli původci tzv. tvořivé školy. Zakladatelé olomoucké Matice se pro ně nadchli, protože krátce před ustavující schůzí, v květnu 1900, byl zakladatel školských bratří zapsán do seznamu svatých.

Výbor Matice usiloval nejen o příchod školských bratří do

Olomouce, ale také o výstavbu budovy – Pedagogické akademie, na které by byli vychováni katoličtí učitelé. Dokonce byl již zakoupen za 70 000 K pozemek v blízkosti kláštera Hradiska a vypracován projekt objektu. Matice přechodně vyslala do Prahy a platila pobyt u tamních školských bratří třinácti stipendistům – budoucím učitelům. První světová válka znamenala však konec slibných plánů.

Po smrti Dr. C. Sládečka byl zvolen jednatelem Matice agilní olomoucký kněz, pozdější kanovník Mons. František SvětLík, podporoval publikační činnost spolku. Již během válečných let začala Matice vydávat periodika Vychovatelské listy, Rodina a škola, Pán přichází a dvě knižní edice Studie a texty a Knihovnu Pedagogické a katolické akademie. K tomu získala práva nakladatelská a knihkupecká.

Po Mořici Hrubanovi se vystřídal v předsednické funkci dr. Vladimír Janků, Mons. Zikmund Ledochowski, ThDr. Richard Špaček, ThDr. Jan Hejčl a František SvětLík.

Práci Matice oceňovali všichni olomoučtí arcibiskupové, v roce 1930 jménem Svatého otce Pia XI. kladně hodnotil působení spolku apoštolský nunciatus v Československu Petr Ciriáci.

Kromě vydavatelské činnosti pořádala Matice cyrilometodějská četné kursy pro učitele, podporovala školství sester voršilek, organizovala přednáškové cykly a tzv. školské neděle. Byla také mluvčím v otázkách katolické školní výchovy a ochránkyní práv rodičů.

K umrtní činnosti Matice došlo během 2. světové války a v letech 1949–1989 – v období „socializace“ naší společnosti.

Po 2. světové válce předseda Matice Mons. Dr. Augustin Štancl přivedl do Olomouce jako generálního tajemníka

Matice Josefa Vlčka, kterého poznal ještě jako studenta na salesiánském gymnáziu ve Fryštáku. Arcibiskup Josef Karel Matocha pověřoval J. Vlčka, jehož vydavatelskou a organizační činnost velmi oceňoval, různými úkoly v pastoračním referátu, který byl zřízen při olomouckém arcibiskupství. Svěřoval mu mj. i tisk a distribuci pastýřských listů a oběžníků episkopátu pro duchovenstvo. V roce 1950 byl J. Vlček zatčen, odsouzen k 21 letům žaláře a Matice byla Státní bezpečností zlikvidována. Po velké amnestii v r. 1960 (před pařížským jednáním mocností) byl J. Vlček na podmínku propuštěn. Za Dubčeko-very se vrátil do Olomouce a s několika spolupracovníky pokračoval ve vydávání náboženské literatury (DKO, ČKCh atd.). Za normalizace přešel k vydávání tzv. samizdatů, které rozmnožoval na cyklostylu (mj. vydal celý nový Katechismus P. Oldřicha Meda ve znění, jak byl schválen na konferenci biskupů a ordinářů; referent Dr. Kryštofský mu jej přinesl rovnou z konference). Za tuto činnost „nepřátelskou lidově-demokratickému zřízení“ byl znovu odsouzen a uvězněn. V roce 1990 byla pro něho samozřejmostí obnova nakladatelské a knihkupecké činnosti Matice cyrilometodějské. Byl zvolen jejím předsedou a člen posledního ústředního výboru před likvidací, kardinál Tomášek, jejím čestným předsedou.

O rozsáhlé ediční činnosti Matice svědčí dnes téměř 450 vydaných publikací a několik ročníků týdeníku Světlo.

Matice vznikla před sto lety z nadšení pro dobrou věc; rostla dořetavou prací několika generací a přinášela hojné ovoce. Je si jen přát, aby tuto práci provázelo i v dalších letech Boží požehnání. Dědictví otců zachovej nám Pane.

SJL

»Běda vám, když vás všichni chválí«

Biskup Dr. Kurt Krern je ordinářem rakouské diecéze St. Pölten. Pro svou zásadovost a neohroženost je často terčem útoků sdělovacích prostředků. Také časopis »Scope« poslal k němu redaktora s provokačními otázkami.

Katolické církvi očchází stále více oveček. Zvláště mladí lidé tak vyjadřují svůj protest proti jejím názorům a nepříznivému učení.

Stále se mluví o tom, že církev je v krizi. Jak my vidíme situaci?

Církev není v krizi. V krizi je ten, kdo neví, co má dělat, kam to všechno vede, jaký má cíl. Církev má těžkosti, nikoliv však krizi. V krizi je ten, kdo neví, co chce. My to víme a víme také, jak lépe to musíme dělat. Každého odpadlíka je škoda, ale my se musíme starat i o tyto lidi. Na druhé straně, když si někdo myslí, že svým odpadem vystaví církev tlaku, mýlí se.

Kdo si myslí, že církev se musí změnit, aby se líbila lidem, chce církev, kterou nechce Kristus. Běda vám, když vás všichni jen chválí!

Mnoho lidí požaduje, aby se církev stala více současnou, jinak propadne. Jak se může církev stát současnou?

Církev se nemůže jen tak přizpůsobit době, to bychom pak museli dělat jen průzkumy mínění a církev by pak byla to, co si lidé myslí. Tak jednoduché to ale není.

My musíme prezentovat a hlásat Boží pravdu. Pak se ovšem nemůžeme přizpůsobovat, abychom se zalíbili, protože ve skutečnosti se naopak musí lidé ptát, jak se mohou více přiblížit k Bohu. Vzniká objev, že ti, kteří mluví o krizi a o signálech, si stále představují, že Bůh se musí změnit, aby se lidem zalíbil. Ale Bůh se určitě nepotřebuje změnit, aby jej lidé milostivě akceptovali.

Narají církev a věřící komunikační problémy?

Hlavní komunikační problém je v tom, že ti, kteří nejvíce mluví o církvi, vlastně k ní vnitřně nepatří. Cítí se jako pozorovatelé, kontroloři nebo inspektoři.

Církev není hloupá nebo zaostalá, musí však plnit svůj úkol, totiž hlásat pravdu. Cítím odpovědnost za každého člověka, který patří k církvi, abych mu vždy říkal Boží pravdu.

Nevyznačuje se člověk tím, že si může vytvářet svůj vlastní úsudek?

Ten jí jistě musí sám utvářet, ale musí zůstat v pravdě. Úsudek sám o sobě nemusí být ještě dobrý, musí to být správný a pravdivý úsudek. I když si něco myslí všichni, zdaleka to ještě není pravda.

Vítáte tedy kritiku?

Přirozeně, ale i kritika se musí podrobit pravdě, a to nikoliv té, která pochází od lidí, nýbrž z Božího zjevení. Kritika se nesmí stát modlou.

Případ Groer velmi pobouřil lidi...

Bylo mu ukřivděno a celé týdně byl předmětem pomluv. Kardinál dal přitom příklad,

jak se zachovat, a to není snadné. I já jsem vystaven kritice a různému ponižování. Ale to nevadí, z lásky k Bohu se dá leccos snést a také kardinál to tak snáší.

Proč není v církvi více viditelného úsilí oslovit mladé lidi?

A co máme podle vašeho názoru dělat? Pořádat diskotéky nebo něco takového? Podnikat ve sportu? My o mládež usilujeme. Ale těžko můžeme dělat více uprostřed konkurence, která nabízí oslňující zábavu a »krásné věci« života.

Vidíte v zábavě konkurenci pro církev?

Nikoliv, ale nemůžeme spolukonkurovat. Nemůžeme nabízet nic adekvátního. Musíme zůstat vážní. Nemám nic proti zábavě, ale námitka, že neděláme pro mládež nic, neobstojí. Děláme leccos, jen dříve zde bylo více viditelného: organizace mládeže, svátky a všechno možné, co dnes neděláme. Jestliže se ocitáme ve stavu nouze, jsme kompetentní pouze k hlásání víry. Možná, že chybí také fantazie a dobrá vůle.

Nemezuje se církev svými stanovisky k homosexualitě a sexu před manželstvím?

Homosexualita je věc, která nikdy nebude dobrá. Bůh jí odmítá a církev zůstala dnes takřka jediná, ale říkáme to jasně.

Homosexualita je něco zlého, protože je proti řádu stvoření.

Jsem přesvědčen, že všechno to, co se dnes podniká, aby se sexualita stala přitažlivou, je marnost lidí.

I sexualita před manželstvím je špatná, musíme to stále říkat, protože Bůh chtěl, aby manželství bylo něco velkého a dobrého.

Příčiny homosexuality nejsou jasné. Když se prokáže, že homosexualita je vrozená, může být hříšná?

Člověk je vždy svobodný, i když má tyto sklony, proto od něho žádáme, aby usiloval žít podle Božího řádu. Jestliže má někdo např. kleptomani, a někteří lidé se tomu nemohou ubránit, nikdo nebude kleptomani ospravedlňovat. Můžeme mu pouze říci, aby se vynasnažil ji přemáhat. Musíme snášet i ty, kteří žijí v hříchu. Každému, kdo žije v problémech, musím říct, aby důvěřoval v Boha a žil podle příkázání.

Jste osobnost, která se často objevuje v médiích; jak zacházíte se svou popularitou?

Tak, aby lidé, kteří mě znají a vidí, se těšili. Když jsem jduštem, mnoho lidí mě zná, podávají mi nuku a říkají, abych zůstal takový, jaký jsem. Ještě nikdy jsem se nesnažil, abych se v médiích předváděl, jsou to média, která mě vynášejí. To bych chtěl znovu zdůraznit. Někteří se domnívají, že mám chorobnou žádosťivost po veřejném vystupování. Když se mě někdo neptá, nic neříkám. Ale když to bude potřebné, nebudu mlčet.

Něbojíte se, že se církev stane menšinovým hnutím?

Myslím, že ne. Případnou nám nové úkoly, nestaneme se nějakou malou skupinou, troufám si říct, že budeme lidovou církví, která ovšem mnohé věci bude muset dělat lépe.

Jednou jste řekl: Každým dnem, který v této diecézi prožiji, rosteme moje autorita a moc, Toužíte po ní?

Nikoliv po moci, ale po pravoci, protože mám úřad a úřad není možno vykonávat, když nemám také práva a ta nepoužívám. Nestal jsem se biskupem proto, abych nic nečlal.

Rozmlouvala
Pia Terkovitsová

I dnes se platí krví - VIII.

Druhý den doprovázela Marietta matku na její neradostné cestě na hraběcí zámek.

„Tak jdu s tebou,“ řekla, když paní Assunta s těžkým povzdechnutím vstupovala do účtárny, která byla poblíže vchodu do parku. Výběrčí sotva vzhledl od papírů, v nichž pořád cosi vyplňoval. To byl jeho obvyklý způsob, že nechal pachtýře čekat, aby tak všem dal pocítit důležitost svého úřadu.

Byl to pravý, nefalšovaný kancelářský škrabák se špičatým nosem, s bodavým pohledem schovaným za tlustými skly niklových brýlí a s bledu vrásčitou tváří. Marietta si vzpomněla na loutkové divadlo při výročním trhu v Nettunu. Tam vystupoval také jeden písař, který byl zřejmě výběrčímu k nerozeznání podobný. A tak se neudržela a nenuceně se zasmála.

Hraběcí správce zvedl dotčeně svůj pohled od papírů a přeměřil přísně tamtoho caparta, který se opovážil rušit posvátné ticho jeho kanceláře. Pak ale přece položil pero a zeptal se ženy, co že si přeje.

„Přináším nájemné od Gorettiů z Le Ferriere,“ pramluvila skromně selka.

„Tak, tak,“ odkašlal si výběrčí a listoval ve své tlusté knize. „Goretti! Ano, tu to mám. Napočítejte peníze tu na stůl!“

Paní Assunta rozvázala váček a pak vysypala opatrně všechny mince. „Bohužel, chybí mi ještě patnáct lir,“ dodala konečně, „doufám však, že je budu moci brzo přinést.“

„Chybí patnáct lir!“ vybuchl písař. „Slyšel jsem dobře?“

„Ano, slyšel jste zcela správně,“ odpověděla selka, která byla tím klidnější, čím víc se výběrčí rozčiloval. „Chybí opravdu patnáct lir. Avšak sám dobře víte, že mi před krátkou dobou zemřel muž a s tím byly takové výdaje, že jsme upadli do dluhů.“

„Jak já to mám vědět, že váš muž zemřel,“ řekl pohrdavě písař, „to se nejprve musím podívat do svých akt... no, máte pravdu, Luigi Goretti zemřel před dvěma měsíci. – Ale, zabil jsem ho snad já? He? Anebo ho nakonec zabil pan hrabě? My za to nemůžeme. A proto musíte zaplatit nájem, a jestli tak naučíníte, musím vám hospodářství vzít. Rozuměla jste, paní Gorettiová?“

„Ovšem, vždyť mluvíte dost hlasitě,“ usmála se bolestně pachtýřka, ale výběrčí neměl smysl ani pro záblesk vtipkování.

„Tak tedy za mnou chodíte,“ rozhorloval se, „dělat si ze mne pitorné vtipy, a teď ten malý žabec má také na mně něco k smíchu. Nějemné zaplatit, to ne, ale dělat si legraci z hraběcího úředníka, to ta žebrota umí!“ Samým rozhorlením mu přeskakoval hlas. Assunta na to klidně: „To se zase mýlíte, pane. Žebrota nejsme. Všichni dohromady jsme těžce pracovali, i tahle malá Marietta má už upracované ruce. A také je nám cizí vás nějak urážet. Avšak nazývat nás žebrotou – to nikdo nesmí. Zbytek nájemného dostanete, jak to jen bude trochu možné. A teď mi dejte potvrzení na zaplacený obnos a my vás pak už nebudeme rušit ve vaší práci.“

Celý bez sebe vystavil výběrčí žádané potvrzení a beze slov je podal selce. Její pozdrav před odchodem opětoval jen s jedovatým zamručením.

Ubohá maminka, říkala si Marietta, když s ní opouštěla účtárnu. „Je mi tak líto, že jsem se zasmála, ale já jsem musela pořád myslet na toho městského písaře z loutkového divadla. Ten měl právě takový špičatý nos a na něm takové zahnuté křídlo.“

„Nikomu se, Marietto, neposmívej,“ napařovala ji přísně matka, „ale když si člověk plní své povinnosti, pracuje, co

„Takovou maminku ti pak závidím,“ řekla komorná v zamýšlení.

„Ano, je moc hodná a já ji mám strašně ráda,“ skoro jásala Marietta. Potom poděkovala za vyučování a odcházela.

TUHÝ SOUBOJ

Celičský podzim pracoval Angelo ve mlýně. Tam byli se zdatným chlapcem velmi spokojeni. Vždyť zastal práci pacholka a spokojil se s menší mzdou. Často býval večer jako polámaný z úmorné práce; pracoval totiž i na dvoře i ve mlýně. Když ale vysázel mamince na stůl těch patnáct chybějících lir, zářily jeho oči pýchou a radostí.

„Děkuji ti z celého srdce, můj hochu,“ řekla selka pohnutě, „ale teď už se nesmíš tak dířit.“

„Ještě nějaký čas to musím vydržet,“ přesvědčoval ji přemýšlivě Angelo.

„Teď si našetřím na šaty k prvnímu svatému přijímání. Mlynář mi nabízí práci na celou zimu.“

„A co vyučování?“ vskočila mu Marietta do řeči.

„Ty tam přece chodíš a já se učím od tebe,“ bránil se bratr. „V neděli se zúčastním katechismu s ostatními a Don Paliano sám říká, že znám všechno tak dobře jak ti ostatní, přinejmenším tak dobře jako kluci. Ale zítra jdu s tebou do Concy já. Chci sám zaplatit těch patnáct lir. Ty pak vysázím výběrčímu na stůl, až se mu kalanář dá do tance.“

„Ne, to nechci,“ bránila se paní Assunta. „Výběrčí je trochu zvláštní člověk, to ano, ale kdo ví, třeba má nějaké skryvané utopení, které nese velmi těžce. Buď k němu zdvořilý! Slyšíš? Nevychovaný nesmíš být v žádném případě.“

„Myslím, že tobě může někdo chalupu nad hlavou zapálit, a ty k němu budeš ještě milá, mamí!“ smál se chlapec. „Ale abych tě upokojil, slibuji ti, že se k tomu škrabákovu budu chovat slušněji, než si toho zaslouží.“

může, nesmí ho nikdo urážet, i když zůstane ještě několik lir dlužen.“

Pak ještě na rozloučenou pohladila dberku a dala se na cestu domů, zatímco se Marietta vydala parkem k zámku na katechismus.

„No, opak jsi ale provedla?“ ptala se paní Elvíra, když spatřila zrudlou tvářičku své žačky. Jen váhavě Marietta přiznala své nešťastné setkání s výběrčím.

„Účetní je nešťastný člověk,“ poučovala ji s úsměvem komorná, „má zlou ženu a doma nesmí ani hlesnout. Tak si svůj hněv vylévá na cizích. Jistě to tak zle nemyslí.“

„A ona ho bije?“ ptala se Marietta soucitně.

„Kdo?“

„No, ta zlá žena!“

„Myslím, že ano,“ smála se už paní Elvíra.

„Až se jednou vdám, nebudu bít svého muže ani za nic,“ řeklo dítě rozhodně.

„A hledme, taková maličká, a už myslí na vdávání.“

„No nějak jistě ještě nevím, jestli se vdám,“ namítalo děvče přemýšlivě. „Jestli nenajdu muže, který by byl tak dobrý jako náš tatínek, pak se vůbec nevdám.“

„No pojď už, ty malá všetečko, budeme se učit katechismus,“ smála se paní Elvíra. Když se s ní Marietta za hodinu loučila, dodala komorná: „Ostatně prmluvím s paní hraběnkou. To pak bude muset výběrčí udělat velký škrť přes těch patnáct lir, jež jste ještě dlužni. Hraběnka Mazzoleni je hrozně hodná.“

„Ne, to nedělejte,“ prosilo děvče. „Vy neznáte moji maminku. Byla by rozhodně proti tomu. To, co je dlužna, chce také zaplatit.“

Pokračování

Svědék pro rok 2000

Také Svätý otec při své pou-
ti k Turínskému plátnu 24. květ-
na 1998 vyjádřil podobné myš-
lenky, které potvrzují smýšlení
hlavního kustoda výstavy:

*Turínské plátno je provoka-
cí inteligence. Tajemné kouzlo
vyvolané Plátnem nutí formu-
lovat otázky o vztahu mezi Sva-
tým plátnem a historickým pří-
během Ježíšovým. Jelikož se ne-
jedná o otázky víry, Církvev*

*nemá zvláštní kompetenci, aby
se vyjadřovala k této otázce.
Svěřuje tento úkol vědcům, aby
pokračovali v bádání a dospěli
k přiměřeným odpovědím na
otázky spojené s tímto Plátnem,
ob kterého byl podle tradice za-
vinut náš Spasitel, když byl sřat
z kříže. Církvev vyzývá, aby se
v tomto studiu pokračovalo bez
předem stanovených postojů,
které by vedly k jiným výsled-
kům, než jaká je skutečnost; vyzývá
vědce, aby postupovali s vnitřní
svobodou a chleduplným respektem
jak k vědeckým metodám, tak k
citlivosti věřících.*

Papež pak pokračuje a vy-
slovuje evangelizační témata,
která vyplývají z rozjímání
o tomto požehnaném obrazu.

»Plátno je zrcadlem evange-
lia... a zve nás, abychom utvá-
řeli svůj vlastní život podle
Toho, který jej obětoval za nás.«

»V Plátnu spatřujeme obraz
lidského utrpení. Ten nás nabá-
dá, abychom nejen vystoupili ze
svého egoismu, ale vede nás

k odhalení tajemství bolesti, kte-
rá posvěcena Kristovou obětí
plodí spásu celého lidstva.«
»Plátno je obrazem Boží lásky,
navíc i lidského hříchů... Plátno
jako hlasatel Božího slova a po
staletí svědek křesťanského uvě-
domění vyzývá: věř v Boží lás-
ku, největší poklad, který byl
dán lidstvu, a prchej před hři-
chem, největším neštěstím dě-
jin.«

»Svaté plátno je obrazem
bezmocnosti... Je zkušeností
Bílé soboty, důležitým úsekem
na cestě Krista ke slávě, ze kte-
ré se uvolňuje paprsek světla,
který zahluje Bolest i smrt kaž-
dého člověka.«

Na závěr svých úvah se pa-
pež vyslovuje ke smyslu výsta-
vy a odvolává se na motto, kte-
ré zvolil kustod této výstavy:
»Všichni lidé přijdou a spatří
tvou spásu.« Ano, putování, kte-
ré vykonávají četné zástupy do
tohoto města, je právě oním
„přijít a uvidět“ toto tragické
a názorné znamení utrpení, kte-
ré hlásá Vykupitelovu lásku.
Tento obraz Krista, zanechaný
za dramatických a slavnostních
okolností smrti, vyzývá, aby-
chom postoupili až k samému
tajemství života a smrti a oha-
lili velké a potěšující poselství,
které nám v něm bylo svěřeno.
Turínské plátno nám představu-
je Krista v okamžiku nejvyšší
bezmocnosti a připomíná nám,
že v anulování smrti spočívá
spása celého světa. Plátno se tak

stává výzvou k prožití každé
zkušenosti obsažené v utrpení
a v krajní nemohoucnosti s po-
stojem toho, kdo věří, že milo-
srdná láska Boží přemáhá kaž-
dou chudobu, každou podmí-
něnost, každé pokušení k zou-
falství.«

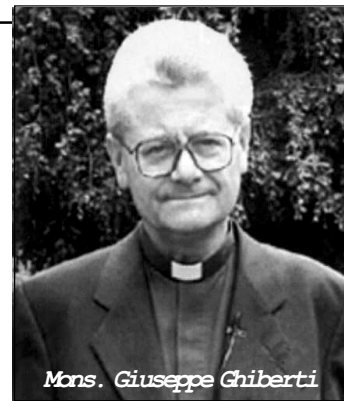
Touha a povinnost předávat
tato bohatství je zdrojem poci-
tu povinnosti, který vede Cír-
kev – počínaje papežem
a zvláště církvev v Turině – aby
podporovala pastorační inicia-
tivu výstavy.

Výstava roku 2000: 12. srpna – 22. října

Putování k Svatému plátnu
může být i tentokrát autentic-
kým náboženským prožitkem
víry a lásky.

Přichází budbu svědky zlep-
šené organizace, která byla ově-
řena před dvěma lety, aby se
zabránilo dlouhému čekání při
přístupu k Plátnu.

Mons. Giuseppe Ghiberti

Výstava letošního roku bude
zatím nejdelší (10 týdnů). Den-
ní otevření je rozšířeno na 14
hodin. Vzhledem k tomu, že jde
o Velké jubileum, bude k dispo-
zici dvanáct zpovědníků v ruz-
ných jazycích po celý den.
Bude zde celodenní výstav Nej-
světější svátosti pro ty, kteří
chtějí věnovat určitý čas mod-
litbě a usebrání. Duchovní ori-
entace kustoda výstavy je ve-
dena mottom: *Hledám tvoji tvář,
Pane (Ž 27,8)*. Jako člověk Sta-
rého zákona, i dnešní člověk
žije ve strachu a hledá jistoty.
Cítí, že je může najít jen
u Boha. Ale kdo může vidět
Boha? A přece přání vidět Boží
tvář je tak velké! Bůh sám nám
dal tu možnost a posílá nám
»ikonu« svého Syna. Musíme
ji tedy přijmout s volbou pod-
oby, kterou učinil on sám: *Syn
člověka musí trpět... Turínské
plátno nám ukazuje celé utrpe-
ní a zve nás, abychom přijali
tuto tvář ve všech projevech
bolesti, dokud nám nebude do-
přáno, abychom na ni patřili
jako na oslavenou. Tím, že se
díváme do propasti utrpení, do-
stane se nám pomoci, abychom
ji rozpoznávali ve tvářích všech
trpících a potřebných bratří:
uvědomíme si, že každá pomoc
těmto bratřím je autentickým
úkonem lásky k Tomu, který nás
miloval tak, že více to ani není
možné.*

Nejdůležitější pro poutníky
je příprava jednotlivých osob
i skupin, které přijdu, aby spa-
řily toto znamení Otcovy lásky
ve stavu kajícího srdce. Zájem
o Turínské plátno vede k překo-
nání nepohodlí a nalezení po-
koje. Cbojí nás vede blíže k To-
mu, který nás skrze smrt smřil
se životem.

AD, co ty na to?

Zkušenosti Jubilejního roku 2000

Ježíši, žiji pro tebe

Autorka, spoluvydavatelka časopisu pro mládež »You!«, tráví nyní několik měsíců v zahraničí v setkáních s misijními skupinami mládeže. To co prožívá, má cenu života a především je to důvodem k velké naději

Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo dává život za své přátele. Vy jsteými přáteli, když konáte, co vám ukládám (Jan 15, 13-14). To je revoluční místo, protože odporuje tomu, co se dnes rozumí pod »láskou«. Dát svůj život, dělat to, co se nám ukládá, a náležet k jeho přátelům, to má být velká láska?

Nemám v úmyslu psát pojednání o velikosti lásky. Chci jen dosvědčit, že i dnes jsou velké lásky, že i dnes existují Ježíšovi přátelé, kteří dělají to, co ON říká, kteří jsou ochotni dát svůj život za své přátele. Potkávám je často zvláště v tomto roce. Tušila jsem, že rok 2000 bude obzvláště bohatý na milosti; ale že budu milosti tak hojně...

Jevišťe Řím, Via Mecenate 37: 14 národností takřka z celého světa v jednom domě! Mladí lidé mezi 20 a 30 věnovali jeden rok života pro církev. V Římě, v srdci církve, se učí více o tom, co tato církev působí a co ji udržuje při životě.

Jedná se o *Misiijní školu Emanuel*, evangelizační školu uprostřed Říma. Neseni modlitbou a společným životem jsou mladí lidé vyškoleni, jak vyjít ven a vydávat svědectví. Konkrétně každý den navštěvují mezinárodní středisko mládeže San Lorenzo (hned vedle náměstí Svatého Petra), kde vítají mladé poutníky z celého světa a provázejí je do centra jejich víry - organizováním mší, modlitebních večerů, abrací.

Totéž se děje při nasazení ve velmi navštěvovaných kostelích Říma (u fontány di Trevi, u Španělských schodů, na Piazzu Navona). Oslovují tam turisty na prostranstvích kolem kos-

telů, zvou je, aby vstoupili dovnitř, aby se modlili, zpívali, nebo se odvážili začít nový život (např. sv. zповědi).

Program v kostele je prostý: Vystaví se Nejsvětější svátost, malý sbor uvede meditativní hudbou přítomné do modlitby, do adorace. Každý je pozván, aby napsal svou záležitost na kousek papíru, přinesl k oltáři a vhodil do »schránky starostí«, na které je napsáno: »Přenechej to Ježíši.« Ze »schránky radosti« si může vytáhnout nejčastěji výstižný citát z bible v mnoha jazycích.

V podstatě je to jednoduché. Každý by to mohl umět. Ale být takto nasazen celý rok, to uvádí do úžasu. Měla jsem mimořádnou milost, že jsem mohla žít dva měsíce s mladými misionáři. Úplně mě to porazilo. Nejvíce mě fascinovala otevřená, srdečná atmosféra, s jakou mladí přijímali každého, kdo přišel. Následování - ryzí. Svědectví - ryzí. Předvedli, čím je vlastně církev: každého vítá, každého bere do své náruče. A Ježíš je uprostřed nich.

Jevišťe Kalifornie, Gonzales Camp, vězení pro mládež v blízkosti Malibu: Divoký houf 13 - 18letých, dohola ostríhaných lebek, hledí na mě strnule: jsi jediná dívka v tomto prostoru. Ale ne, oni na tebe nezírají, oni na tebe září. Žádný z nich není těžký kriminálník, většinou jsou zde »na rehabilitaci«. Mnozí z nich neznají jméno svého otce. Někteří jsou sami otcové.

Při našich týdenních společných modlitbách vyslovují dojemné přímluvy za své »dívky«, za své »dětky«. Je jim teprve 15.

DAS ALTERNATIVE JUGENDMAGAZIN

YOU!

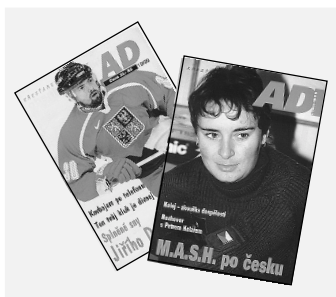
Téměř všichni byli členy gangů v Los Angeles. V průběhu těchto měsíců v nápravném ústavě mají šanci znovu začít, zamyslet se nad svým životem. Při tom jim pomáhají různí »ministři«, Mariini legionáři, pracovníci pro mládež, duchovní.

Při naší poslední návštěvě byl přítomen jeden pracovník, Santiago, kolem 20, sám dříve člen gangu. Byl závislý na drogách, alkoholu a sexu, jak vyprávěl, a všechno to předal Ježíši: závislost na drogách, závislost na alkoholu. Závislost na sexu si podržel: Ježíši, to ti nemohu jen tak předat! Ale Ježíš jej dovedl k tomu, že své celé

srdce a celé tělo může dát jen té ženě, které dá své ANO před Bohem. Pak bude život mnohem bohatší a krásnější. Když pak Santiago všechny vyzval, aby zavřeli oči a společně se modlili, zavládlo hrobové ticho, nebo lépe slavnostní ticho, které učinilo srdce těch mladíků o to ŽIVOTNĚJŠÍ, protože byli spojeni s tím, který život stvořil a který sám je život.

Také Bob, další pracovník, zasvětil všechn svůj čas, celý svůj život službě těmto mladěncům. Bob ztratil svého syna před několika lety při válce gangů. Od té doby chce zasvětit svůj život hochům, kteří jsou zapleteni do gangů. Místo aby zatpkl, dal se do služeb. Nikdo nemá větší lásku...

Jevišťe Agoura Hills, Blokový dům-úřad v Kalifornii: Mladí lidé dávají jeden rok života života k dispozici, aby zasáhli mladé z celého světa svým slovem: magazínem »YOU!«, který oslovuje nejen Američa-

ny, ale také Rakušany, Němce, Francouze, Poláky, Rusy... vyzývá je, aby se stali Ježíšovými přáteli a vydávali o něm svědectví mezi svými souvěkovi. Nižak lehké zaměstnání právě dnes: Ale když se žije radikálně, je strhující, nakažlivé, jako vlna v Malibu, které tě strhne na surfobretu a tančí s tebou v ohromných vlnách.

Ano, je to jako nová revoluce mezi novými katolíky nového tisíciletí: »Zcela radikálně pro Krista!« Když ho jednou objevíš a rozhodneš se pro něho, plachtíš z jedné vlny milosti na druhou. A nejlepší »surfobret« k tomu je Maria, s jejíž rukou nejrychleji a nejspolehlivěji dospěješ k Ježíši.

Surfer-mentalita v Kalifornii je jedinečná. Má v sobě něco nezvykle »srdnatého«. Surfové drží pohromadě, společně znahájí vlny. V horku a zimě, i když to bouří, tehdy je surf dokonce nejlepší. Nastolili trend v celé Americe. Ztělesňují »chladnokrevnost«. Mohla bych tu prožívat celé jubilejní léto.

Proč my křesťané nemůžeme být »tvůrci trendů? To je otázka jednoho kalifornského třináctiletého surfera. Začal sám vydávat magazín, který vyzývá: Jít spolu těsně jeden vedle druhého, znahat vlny času, radovat se z bouřlivého moře a strhnout s sebou celou generaci, pobídnout, aby se stali Ježíšovými přáteli tím, že budou dělat, co jim ukládá, a nasadí svůj život za jeho království.

Prožívám to: Rodí se skupiny jako houby po dešti. Dělejí muziku a hlásají Ježíše. Vyzývají své posluchače, aby lásku prožívali radikálně. Klanějí se Bohu v hudbě i v tichosti. Vysoká škola dětí Božích. Baseballové stadiony se otrásají, když zaznívají jejich hlasy: »Ježíši, já žiji pro tebe!«

To jsem zažila. Je to jen zloemek. A je to v poločasě. Jubileum ještě nekončí.

Podle Vision 2000, č. 4/2000
Překlad -IŠ-

Festival mládeže v Kazachstánu

Co víš o Kazachstánu? V letech 1935-1936 deportoval Stalin mnoho milionů Ukrajinců, Poláků a Němců z původní autonomní republiky na Volze do této veliké, rovinaté země, veliké jako západní Evropa (2 715 000 km²). Podle sovětských údajů zde žilo více než 100 národností.

Kazachstán je rovinatý, mímořádně rovinatý. Vítr, který vane ze Sibiře, působí, že zde

mřelo zimou a vysílením? Situace byla beznadějná, ale oni přežili, protože si s sebou přinesli křesťanskou vínu. Tak se v této muslimské zemi zrodila církev. K deportacím přistoupily navíc gulagy a pronásledování kněží a katechetů i jiných praktikujících věřících. Kolik je tu mučedníků...?!

Kazachstán, který dříve patřil SSSR (zde se konaly pověstné neúspěšné experimenty se

ony katolíků, již jsou roztroušeni na obrovském území.

Pater Dumoulin z katolické teologické fakulty v Luganu ve Švýcarsku přijal pozvání biskupa Lengy, aby otevřel v Ka-

Kazachové jsou turecko-mongolského původu. Myní se vracejí k islámu, který byl jejich náboženstvím před sovětskou kolonizací.

zachstánu malý seminář. Komunita Blahoslavenství ze švýcarského Venthône díky dobročinným přátelům koupila v Kazachstánu jeden dům a tak přispěla ke vzniku semináře v Kazachstánu. V roce 1994 se zde komunita usadila.

Věci se vyvíjely rychle. Od r. 1996 žijí mladí lidé v tomto švýcarském domě a získávají

Autobusy staré 50 let

rozličné vzdělání. V roce 1997 navštívila dům socha Panny Marie Fatimské... Tak vznikla myšlenka pozvat ostatky sv. Terezičky z Lisieux, které měly putovat Ruskem. To se uskutečnilo v březnu 1999. Věřící byli na tuto návštěvu připravování pořádaním misíí.

Mezitím mládež naplánovala svůj první festival od 12. do 15. srpna 1999 v poutním místě a svatyni Oziome. Tým komunity ve Švýcarsku přispěl k přípravě sbírkou šatstva, počítačů a jiného zařízení pro 5 700 km
Krokačování na str. 12

Domorodý stan Kazachů

zima trvá osm měsíců, kdy teploty klesají až na -50°C. I v létě působí obtíže. Zvedá prach a vytváří mrak, který někdy zcela zastíní slunce. Říká se mu »černý drak«. Deportovaní měli jako ochranu proti zimě jen díry v zemi, které si sami vyhloubili. Kolik jich ze-

zúrodnování celin pod vedením tajemníka Brežněva), získal v roce 1990 samostatnost. Dnes, kdy každý může vyznávat svou víru, mají všeho všudy jednoho biskupa Msgr. Lengy, tři apoštolské administrátory, 50 kněží a hrstku řeholníků, kteří musí vystačit na dva mili-

50 let se mohli scházet jen bez kněze. I ches najdete společenství, která zde ještě neviděla kněze. Někteří lidé přicházejí ze vzdálenosti několika set kilometrů, aby dali pokřtít své dítě a uzavřeli manželství, přistoupili k prvnímu svatému přijímání a k první zpovědi. Mnozí věří, že až se vrátí domů, už asi kněze nevidí.

Subtilní formy bez-božectví

Osvícenská idea osvobození člověka je ideologickou základnou revolucí, které násilně bouraly existující řády a nezastavily se ani před Bohem. Osobní Bůh se stal cílem útoků pod heslem úplného a konečného osvobození člověka. Člověk, který se vypravil, aby kácel trůny, troufá si nakonec sáhnout i na Boží trůn. Kdo však má právo sesadit ho z trůnu? Nikdo z lidí přece Boha na trůn neobsadil. Boží moc nikdy nevycházela a nikdy nebude vycházet z lidu. Není věci člověka určovat, co si Bůh zaslouží a co ne. Je to věcí samého Boha. Boj za lidská práva nemůže být veden proti Bohu, protože Bůh si nikdy nepotřeboval oslovovat jakékoliv právo, která patří člověku, ani člověka v čemkoliv zkracovat. Vždyť sám dal člověku všechno, co je a co má. Spor vedený s Bohem je od samého počátku mylný.

V době, kdy je stále větší potíž dosáhnout toho, aby lidé plnili své povinnosti, stali jsme se až neúctklivými, pokud jde o naše »lidská práva«. Neměli bychom ovšem nikdy zapomínat na okolnost, že všechna naše práva, stejně tak jako celé naše bytí, pocházejí ve skutečnosti od Boha. Čím více si člověk uvědomuje, od koho pochází všechno, co je a co má, tím větší úctu pocituje ke svému Stvořiteli i sám k sobě. Boží velikost není překážkou, nýbrž nezbytným původem, podmínkou a základem opravdové lidské velikosti a důstojnosti. Jeho velikost je v tom, že jej Bůh stvořil podle svého obrazu. Jestliže tedy člověk dospěl k názoru, že Boží velikost mu překáží, že Bůh se musí zmenšovat, aby mohl růst jeho vlastní sebevědomí, znamená to, že se začal vypínat na úkor svého Stvořitele, ale tím odbourává svůj vlastní obraz a existenciální základ svého bytí.

Tím totiž ztrácí ze zřetele ty nejskutečnější a nejvlastnější

kořeny své lidské důstojnosti a snaží se pak zaplňovat takto vznikající propast jiným způsobem. Nestaví-li na těch základech, na kterých nás Bůh bez naší zásluhy postavil, pozvedá sám sebe na oltář a pak si dovoluje sahát po právech, která mu vzhledem k jeho podstatě a postavení nikdy nepříslušela a příslušet nemohou. Výsledek je ten, že dochází k zhroucení řádu hodnot, a to se nakonec ve svém důsledku obrátí proti němu samému.

Pýchou a sebeláskou raněný člověk, kterému Bůh začal zavazet, vynalézá různé cesty, jak se zbavit Boha: od vulgárního apriorního vylučování přes pseudovědecké popírání až po subtilnější a rafinované formy vytlačování Boha za hranice světa někam do sféry deistického nezájmu či do neosobní formy panteistického či kosmického rozemlnění, ve kterém pak člověk zaujme samospasitelsky pozici domněle vrcholného projevu všeobjímajícího kosmického božství. Toto vědomí se nakonec pokouší posilovat uměle opojnými deriváty, zvláštními cviky nebo organizovaným davovým šílenstvím.

Nás ovšem zajímá skutečnost, jak tento proces postupného skrytého odsouvání osobního Boha někam na periferii plíživě a postupně začíná u lidí, kteří se ještě otevřeně hlásí mezi věřící křesťany.

Na počátku tohoto procesu je vztah, který bychom mohli označit jako pocit vnitřní nespokojenosti s Bohem. Je přirozené, že leccos z toho, co nás v životě potkává a s čím se musíme vyrovnávat, se nám nemusí líbit. A je přirozené, že z nepříjemností a nezdánů, které nás potkávají, obviňujeme raději někoho jiného. Jsou různé svízelné situace, kdy se nemůžeme vyhnout otázce: Proč? Je lidské, že ze svého zorného úhlu a ze své perspektivy si umíme představit

Pokračování ze str. 11

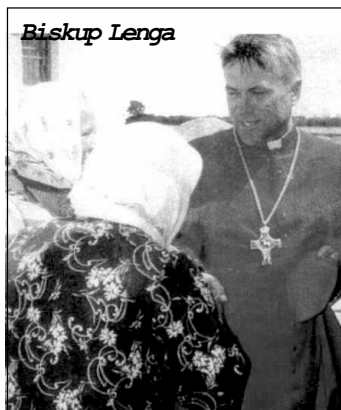
vzdálené poutní místo. Za tím následoval 9. srpna druhý oddíl misijního týmu.

Bez podpory všeho obyvatelstva v Oziorne by nebylo možno nic uspořádat. 24 rodin připravilo své byty a staralo se o stravování. Muži připravili materiál a zařízení, sanitní stanice a lavice.

Na setkání přišlo 400 mladých lidí ve svých autobusech starých 50 let. Často museli překonat stovky a stovky kilometrů doprovázeni svými kněžími a řeholníky ze svých farností.

V těchto třech dnech jsme měli možnost společně prohloubit cesty k Bohu a vytvořit jednotu, která vzhledem k různým národnostem a řečem i duchovním základům byla velkou Boží milostí. V neděli na slavnost Nanebevzetí Panny Marie se mladí zavázali svému biskupovi, že budou »Strážci ranních červánků«.

Biskup Lenga nás pozval, abychom tuto zkušenost zopa-

Biskup Lenga

kovali v roce 2000. Mladí z Kazachstánu nemají prostředky na to, aby cestovali na Světový den mládeže do Říma, proto budou misionáři z Ventthône a »Strážci ranních červánků« slavit Světový den mládeže v Oziorne a budou v modlitbách spojeni s mládeží v Římě.

»Strážci ranních červánků« jsou mladí, kteří se zavazují k životu v modlitbě a svátostech, k zdrženlivosti před manželstvím a k evangelizaci slovem i konkrétní službou bliženské lásky prokazované chudým.

Překlad -lš-

Oziorne je malá vesnice se 700 obyvateli, je to místo zázraku. Roku 1940 byli deportováni polští obyvatelé chroženi hladem. Najechnou roztál sníh a vytvořilo se velké jezero plné ryb.

KAZACHSTÁN

Poprvé v dějinách organizovala katolická církev v bývalé sovětské republice veřejně slavnost svatého roku. Od 23. do 25. července přišlo do hlavního města Karagandy více než 3 500 věřících. Jubilejní odpustky bylo možno získat nejen v katedrále, ale také návštěvou bývalého komunistického gulagu, kde přišly o život tisíce lidí.

Podle Radio Vaticana

jiný průběh událostí a okolností, které by bezprostředně vynízaly příznivěji v náš prospěch. Zdá se nám, že lidé, kteří na Boha neobají, jsou na tom někdy lépe. Ale jakmile začneme vědomě připouštět možnost, že naše obtíže způsobil Bůh, že se Bůh mohl také nějak mýlit, že máme lepší řešení, než jakého jsme svědky u něho, vstupujeme na nebezpečně šikmou dráhu troufalosti, která je ve skutečnosti urážkou Nejvyššího a nemá daleko k rouhání. Zpochybňuje totiž Boží nejvyšší mudrost, spravedlnost a jeho svrchovanou dobrotivost.

Takový kritický postoj k Bohu se zrodí v srdci člověka, který už neví nebo si vůbec není schopen uvědomit, s kým vlastně má tu čest. Nedůstojná a ve své podstatě rouhavá je tato troufalost již proto, že se tu s Bohem spojují zcela neadekvátní představy ze světa lidí, které degradují a urážejí jeho božskou důstojnost, svatost a nekonečnou vznešenost. Je to

Boha urážející návrat do světa pohanských bohů, do kterých lidé promítali a zosobňovali naivně a primitivně i své lidské myšly, vášně a viny. Každá nespokojenost s Bohem a tím spíše odvaha vnitřně kritizovat Boha je projevem nekritického **seběpřecenění** a politováníhodné **neznalosti** toho, kdo je to Bůh. Boha ovšem těžko může poznávat člověk, který před ním předem zavírá oči v obavě, aby se jeho poznáváním nepřipravil o iluzi své vlastní velikosti.

Bůh není absolutní vládce, který odněkud z výšky a dálky ovládá svět, aniž by si dělal starosti s osudem jednotlivého člověka. Nežijeme v nějaké vzdálené gubernii, kam Bůh už nemůže ani dohlédnout a kde bychom si tedy sami dokázali vládnout lépe, než to činí on. Taková představa by byla naprosto naivní a přímo trapná. Boží »vláda« nemá s panováním nějakého monarchy nic společného.

Již nemluviš, a přece svědčíš o tom, co bylo

Druhého září si v břevnovské bazilice svaté Markéty připomeneme mši svatou v 9.30 hod. první výročí smrti a pohřbu arciojata břevnovského kláštera benediktinů Anastáze Opaska (1913–1999). Arciopat Opasek byl doktorem teologie, básníkem, kritikem, zakladatelem laického katolického sdružení Opus bonum, nositelem Řádu za zásluhy v boji proti nacismu a Řádu TGM. Ale především zůstává ve vzpomínkách člověkem dobrého díla, který tvrdil, že ho nezastaví nikdo a nic. Jedině by se prý muselo stát něco nepředvídatelného, třeba kdyby někdo umřel. V roce 1932 po maturitě vstoupil do benediktinského řádu a v šestadvaceti letech byl jmenován konventuálním převorem. Roku 1952 zvolili členové konventu převora Opaska opatem a krátce poté byl odsouzen pro „špionáž a velezradu“ k doživotí. Po jedenácti letech vězení byl v květnu 1960 propuštěn na amnestii a pracoval jako pomocný stavební dělník a skladník. Roku 1968 odešel do bavorského Rohru k benediktinům. Zpátky se vrátil až v roce 1990. Zemřel při krátké návštěvě Rohru 24. srpna 1999. Arciopat Anastáz Opasek byl plný energie, rozdával radost, miloval Boha a lidi. Ve vzpomínkách nám zůstane jeho přesvědčení, že Bůh působí často ve skrytu, nenápadně. A o pravém křesťanství se druzí mohou přesvědčit jen z našeho svědectví věřících lidí, ze slov a ze skutků, z naší nezištné lásky k bližnímu. V knize Moniky Elšíkové: Dobré dílo Anastáze Opaska, kterou vydalo nakladatelství Moniky Vadasové-Elšíkové v roce 1999 v Praze jako svou třetí publikaci, se dočtete, jak na arciojata vzpomínají jeho přátelé a známí.

Boží »absolutismus« má zcela jinou povahu a spočívá v tom, že Bůh zná osobně jednoho každého z lidí, v něm žijeme, hýbáme se a jsme a jeho péče o každého jednotlivce je tak absolutní, dokonalá, bezvadná a vyčerpávající, jako by byl tím jediným na světě, o koho se stará. Je to péče nejlaskavějšího a nedobrotivějšího Otce, který má k dispozici zcela svrchovanou a všeovládající moc.

Úcta k Bohu není úctou strachu bezmocného před všemocným, nýbrž je to úcta k tomu, který přes to a právě proto, že má nekonečnou moc, dává mi bytí podle svého obrazu, a to z jediného důvodu: aby mě mohl nekonečně, božsky, absolutně milovat.

Pokud vnitřně nespokojenému člověku ještě záleží na tom, aby se počítal mezi katolické křesťany, neodváží se vystoupit se svou kritikou přímo proti Bohu, ale směruje ji do institucí, které jej na zemi podle jeho

ustanovení reprezentují. Vypadá to, jako by se pak kritika Boha netýkala, ale to je jen zdání. Ve skutečnosti je tak Bůh odsouván na vedlejší kolej, neboť jeho institucím se upírá božský původ a charakter a zachází se s nimi, jako by byly čistě lidským ustanovením, které nespadá do jeho kompetence. Příznačné je, že tuto kritiku orientují nespokojenci především směrem ke svému prospěchu: aby dosáhli úlevy v tom, co se jim jeví nepohodlné, a douchli se práv, která by posílila jejich mocenské postavení. Čím důvodnější se zdá kritický postoj, tím více roste vědomí vlastní neomylnosti. Tím, jak se okleštuje božský charakter Církve, klesá úcta k ní a současně s tím i vědomí významu, který má pro člověka. Nejen proto divu, že nakonec člověk Církve (dokonce masově) opouští, a důvod, který pro to uvádí, je už pouze formální záležitost. Církev pro něho ztratila význam, protože současně s tím Bůh ztratil pro něho tolik ze své velikosti, že si troufá ve

Světový kongres katolických vysokých škol

pořádat se s Bohem sám. Vystoupit a tímto způsobem ztratit jeho důvěru a lásku. Do třetice už si slovesně nudaž do třetice. (Kongres reprezentujících na tomto jubilejním 20. zasedání organizace IFCU (International Federation of Catholic Universities) katolické vysokoškolské instituce celého světa. Slavnostní lesk dodala tomuto shromáždění přítomnost australských vládních a církevních představitelů. Náplní jednání bylo především postupné hodnocení situace katolických vysokých škol na jednotlivých kontinentech. Klíčový projev k centrálnímu námětu zasedání, kterým byla celková strategie integrální formace do třetího tisíciletí, pronesl zástupce Vatikánu J. Exc. arcibiskup Giuseppe Pittau, který se těší jakožto bývalý rektor univerzity v Tokiu a římské Gregoriny vysoké vážnosti ve světových univerzitních kruzích. Ve svém referátu mimo jiné zdůraznil, že katolické vysoké školy mají sice na celém světě množství dobrých vědců, ale málo „profesorů“, t.j. v etymologickém smyslu „vynavačů“, kteří by vydávali svým posluchačům osobní svědectví života v pravdě a spravedlnosti. Tak podle něho dochází k nežádoucímu jevu, že katolická univerzitní učitelská pospytuji sice studentům vysoce kvalifikovanou intelektuální INFORMACI, méně však již též FORMACI osobní a spirituální.

Česká republika byla na zasedání zastoupena prof. Dr. Václavem Wolfem z Katolické teologické fakulty Univerzity Karlovy v Praze, který zde jednak podal zprávu o situaci katolického vysokého školství ve své vlasti, jednak přednesl odborný příspěvek o smyslu katolicity ve výukovém procesu.

Václav Wolf

Na počest 100. výročí Matice cyrilometodějské

V roce 2000 slaví Matice cyrilometodějská nejen rok Velikého jubilea narození Kristova, ale i své vlastní (jistě menší, v našem rodinném kruhu však radostně oslavované) jubileum 100 roků od svého založení. Součástí jubilejních oslav bylo posvěcení nového tiskařského stroje olomouckým panem arcibiskupem Mons. Janem Graubnerem v pátek 11. srpna za účasti všech zaměstnanců dceřiné

Přenos nového stroje helikoptérou nad střechami domů

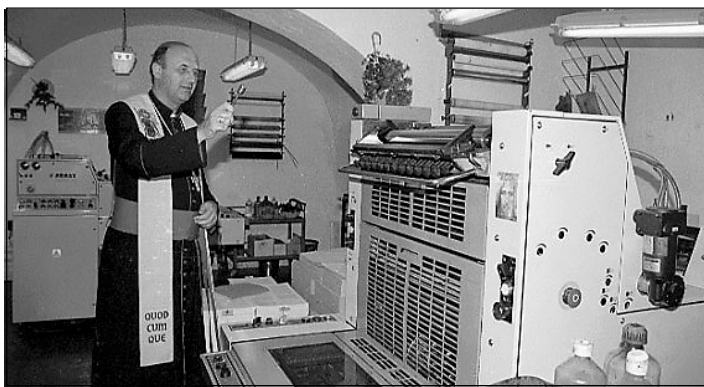
společnosti Matice cyrilometodějská s. r. o. a redakce týdeníku Světlo.

Po odprodeji dvou starých a už málo výkonných Romayorů jsme se rozhodli instalovat velký a výkonnější stroj. Ale jak jej dostat úzkými starými chodbami? Jeho cesta od výrobce (Grafitec, Dobruška) do budovy kláštera sester Neposkvrněného početí Panny Marie na Dolním náměstí, které nám poskytují útočiště, byla docela zajímavá: z nákladního auta byl od Jupiterovy kašny vrtulníkem přenesen do zahrádky sester, do které se dívá veliké okno naší tiskárny. Okno už stejně dosluhovalo a nemělo námitky proti demontáži a odvozu na skládku: uvolněným otvorem ve zdi, kapánek ještě prodlouženým k podlaze, se pak protáhla nová krasavice, která už ve své vytiskla i toto číslo Světla. Ať hodně dlouho slouží k větší slávě Boží, ke cti Panny Marie na přímluvu našich věrozvěstů a ochránců Matice, svatých Cyrila a Metoděje!

—j—

Nový stroj krátce poté, co se snesl z asi 30metrové výšky na pevnou zemi

Zároveň s novým strojem posvětil arcib. Mons. Jan Graubner i menší tiskařský stroj, zakoupený před několika měsíci

Je libo posvačit ve Vítu?

V čase prázdnin putujeme za různými pamětihodnostmi, věřící snad nejčastěji za kostely a chrámy. Návštěvníci Prahy míří na Hrad a do svatovítské katedrály, ústředního svatostánku naší země. Jdou tam nejen za poznatky o stavebním slohu, ale i za pocitem posvátné výjimečnosti místa posledního odpočinku světců a králů. Chrám v sousedství prezidentského paláce však dojem velké posvátnosti nepřesbí. Již rozbitá skleněná tabule před vchodem svědčí o „úctě“, která se touto místu vzdává.

Chrámová vrata jsou dokončena a chrámová loď plná turistů. Je jistě chvályhodné, že katedrála nezeje prázdnotou a žije – tu tlumenějším, tu hlasitějším hovorem. Pokud se ovšem nepřepře-

křikují průvodci různojazyčných výprav, což je v létě na denním pořádku. Ještě horší je to s dodržováním těch několika zákazů srozumitelně vyobrazených škrtnutými symboly. Škrtnutý fotoaparát blýská v každém koutě a videokamery tiše předou. Klobouky a čepice – i přes výrazný škrtanec – sundá málokdo. Hlavně nikdo nikoho nepozorní, že by měl v kostele sneknout. Čtyři kustodi Správy Pražského hradu a dvě studentky – brigádnice – na porušovatele pravidel chování v chrámu Páně viditelně nestačí.

Nestačí a jen rezignovaně přihlížejí, mají to placené. Jak říká jejich vedoucí pan Marek, mohou ještě tak uhlídat škrtnuté pejsky a škrtnutá cigára. V katedrále se tedy zatím ne-

kouří a nikdo nežádá, aby si tam mohl „ubalit jointa“, jak se nedávno domáhali anarchisté v chrámu sv. Ludmily na náměstí Míru. Ještě se zde nepoužívá ani zábavní pyrotechnika, jako třeba v pařížském Sacré Coeur, kde při modlitbách kdosi odpálil dělbuch. Ale přišli-li vám na svačinu, nebo sedne-li na vás dřímota, lavice katedrály jsou vám plně k dispozici. Kdo usedne do lavic, je pro kustody věřící a může si dělat, co chce – spát nebo svačit, podle libosti.

Věřící jsou zřejmě pro Správu Pražského hradu vůbec nespolehlivými elementy. Po dobu nedělních bohoslužeb kustodi odmítají odpovědnost za cokoliv. Když jeden ministrant v sobotu objevil přeražený mramorový kříž a nahlásil to až po nedělní mši svaté, padla u kustodů automaticky vina na

věřící. Pracovníkům správy by se viditelně ulevilo, kdyby byl chrám odsvěcen a sloužil výhradně jako „průchodák“ turistů. Dohlížet na chování v zasvěceném prostoru je nad jejich síly patrně především proto, že sami necítí potřebu úcty.

Současný stav, kdy katedrálu Sv. Víta provozuje Správa Pražského hradu, je tedy mým řečeno problematický. Nestálo by za to vrátit správu církvi a obsadit chrámovou službu například kvalifikovanými řeholníky? Věřím, že by to vzali jako poslání a s láskou učelali vše pro pochopení duchovní velikosti katedrály i křesťanství jako takového. Vždyť z míst, jako je svatovítská katedrála, se víra vždycky šířila. Dnes to tam spíše vypadá jako na konečné stanici víry.

Jiří Karas,
poslanec KDU-ČSL

Deklaraci studují tři ministři

Skoro pět tisíc podpisů nashromážděných pod petici požadující začlenění zásad Deklarace práv počatého dítěte do právního řádu ČR předali zástupci Hnutí pro život a Asociace pro právní ochranu dětí a mládeže petičnímu výboru Poslanecké sněmovny. Jak pro Světlo uvedl poslanec KDU-ČSL Jiří KARAS, petice byla postoupena ministrům spravedlnosti, zdravotnictví a práce a sociálních věcí.

Podle Karase jde teprve o první část podpisových archů, další podpisy pod petici – deklaraci jsou na cestě. Oba dokumenty se dostanou na pořad jednání petičního výboru až po vyjádření všech tří ministerstev. Vzhledem k nastávajícím parlamentním prázdninám vidí Karas jako reálný termín projednání ve výboru nejdříve září 2000. Některé politické strany se netají odmítavým přístupem k Deklaraci práv počatého dítěte i k případné legislativní úpravě. Například poslankyně Kateřina Dostálová (ODS) hájí názor, že rozhodování o tom, zda se počaté dítě narodí, či nenarodí, je „právem ženy“. Přes podporu některých poslanců ODS (např. Marek Benda, Petr Nečas, Jaroslav Plachý, Petr Pleva) není zatím v této straně dostatečná vůle k prosazení větší ochrany nenarozených. Podobná je situace v Unii svobody, kde někteří zákonodárci deklaraci podpořili (Ivan Pilip, Ivana Hanačiková), ale předseda US Karel Kühnl se k její podpoře poslaneckým klubem vyslovil velmi vyhrábkavě. Ostře odmítavé stanovisko k ochraně nenarozených vyjádřili čelní představitelé ČSSD Petra Buzková a Stanislav Gross. V odporu ke zpřísnění potratového zákona si se sociálními demokraty nezadají ani komunisté. Předseda jejich klubu Vojtěch Filip vyloučil, že by hlasovali pro ochranu nenarozených. Jedinou politickou silou, která může potřebné změny iniciovat a účinněji podpořit, je KDU-ČSL. „V současné době připravuji návrh na zkrácení limitu pro potrat tzv. na přání z dnešních 12 na 8 – 10 týdnů. Očekává se, že tento první krok k obnově legislativní ochrany počatého života podpoří i značná část lékařské a odborné veřejnosti. Další podmínkou by měl být souhlas otce,“ řekl poslanec Karas. (P)

Konfederace politických vězňů v Bystrici pod Hostynem, pobočka 06, srdečně zve na tradiční **osmou muklovskou pouť v sobotu 2. září 2000 na Sv. Hostyně.**

Začátek pouti je v 10.15 hod. v bazilice P. Marie. Pontifikální mši sv. bude celebrovat o. arcibiskup Karel Otčenášek spolu s kněžími – mukly. Kázání pronese papežský prelát ThDr. Antonín Huvar. Po bohoslužbě zahájí mítink br. předseda KPV Dr. Stanislav Drobný v sále poutního domu č. 2.

Hlavní pouť k Panně Marii v Dubu nad Moravou se koná za účasti otce arcibiskupa Mons. Jana Graubnera v neděli dne **3. září 2000.** Mše sv. jsou v 6.00, 7.00, 9.00 hod. a pontifikální v 10.30 hod.

V sobotu v podvečer pouti jsou v 18.30 hod. večerní chvály a adorace. Srdečně zvou farnici z Dubu nad Moravou se svým duchovním otcem.

Medjugorje 24.–30. 9. 2000, Řím-Milenium 2.–8. 11. 2000. KCK Misie, Masarykovo nám. 46, 751 03 Brodek u Přerova. Tel.: 0641/ 74 11 50.

Žarošice u Kyjova, 2. září, Malá zlatá sobota, tradiční pořad pouti od 13.00 hod., zakončení mší sv. v 18.00 hod. a mariánským průvodem. **9. září – hlavní pouť.** Pořad stejný jako 2. září, další mše sv. v 21.00 hod. a 24.00 hod. **13. září – Fatimský den.** Začátek v 18.30 hod. Na pouť si přineste svíce do průvodu. Informace o pouti na tel.: 0629/63 16 16.

Liturgická čtení

Neděle 27. 8. – 21. neděle v mezidobí

1. čt.: Joz 24,1–2a.15–17.18b
Ž 34 (33), 2–3.16–17.18–19.20–21.22–23 Odp.: 9a
2. čt.: Ef 5,21–32
Ev.: Jan 6, 60–69

Pondělí 28. 8. – památka sv. Augustina

1. čt.: 2 Sol 1,1–5.11b–12
Ž 96 (95), 1–2a.2b–3.4–5 Odp.: srov. 3
Ev.: Mt 23,13–22

Úterý 29. 8. – památka Umučení sv. Jana Křtitele

1. čt.: Jer 1,17–19
Ž 71 (70), 1–2.3–4a.5–6ab.15ab+17 Odp.: 15a
Ev.: Mk 6,17–29

Středa 30. 8. – ferie

1. čt.: 2 Sol 3,6–10.16–18
Ž 128 (127), 1–2.4–5 Odp.: 1a
Ev.: Mt 23,27–32

Čtvrtek 31. 8. – ferie

1. čt.: 1 Kor 1,1–9
Ž 145 (144), 2–3.4–5.6–7 Odp.: srov. 1
Ev.: Mt 24,42–51

Pátek 1. 9. – ferie

1. čt.: 1 Kor 1,17–25
Ž 33 (32), 1–2.4–5.10–11 Odp.: 5b
Ev.: Mt 25,1–13

Sobota 2. 9. – nez. sobotní pam. P. Marie

1. čt.: 1 Kor 1,26–31
Ž 33 (32), 12–13.18–19.20–21 Odp.: 12b
Ev.: Mt 25,14–30

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	27.8.	28.8.	29.8.	30.8.	31.8.	1.9.	2.9.
Antifona	812	1734	1487	857	873	889	1666
Žalm	783	783	783	783	783	783	783

Ranní chvály:

Hymnus	812	1734	1487	857	873	889	1666
Antifony	813	828	1487	858	874	890	906
Žalmy	813	828	813	858	874	890	906
Kr. čtení a zpěv	816	1735	1488	861	877	893	1668
Antifona k Zach. kantiku	712	1486	1488	861	877	894	1669
Prosby	817	1724	1488	861	878	894	1655
Záv. modlitba	712	1486	1489	862	878	894	1656

Modlitba během dne:

Hymnus	817	832	848	862	879	895	910
Antifony	818	833	848	863	879	895	910
Žalmy	818	833	849	863	879	895	911
Krátké čtení	820	835	851	865	882	898	913
Záv. modlitba	712	835	851	865	882	898	913

Nešpory:

SO

Hymnus	807	821	1736	1489	867	883	900	915
Antifony	808	822	838	1489	868	884	900	916
Žalmy	808	823	838	1715	868	884	901	916
Kr. čtení a zpěv	810	825	1737	1490	871	887	903	918
Ant. ke kant. P. M.	711	712	1486	1490	871	887	904	713
Prosby	811	826	1731	1490	872	888	904	918
Záv. modlitba	712	712	1486	1489	872	888	904	713
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Čermochova 7 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že učelovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevýžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: svetlo@ova.inecnet.cz; http://www.ova.inecnet.cz/svetlo). Registrační značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. OBJEDNÁVKY VYŘIZUJE ADMINISTRACE TÝDENÍKU. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 83; podávanie novinových zásielok povolené SP, š. p. ZsRP Bratislava, č.j. 3335-OPČ zo dňa 21. 5. 1996.

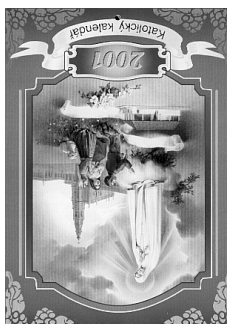
Odesílatel:

Novinové

vůplatné

**Placeno převo-
dem
706 035**

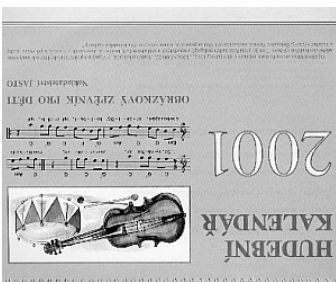
Matice cyrilometodějská s. r. o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

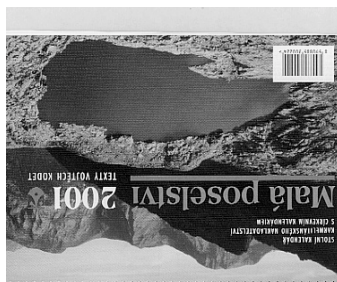
KATOLICKÝ KALENDÁŘ
Městní nástěnný kalendář s barevnými ilustracemi a fotografiemi.
165 x 235 mm, 39 Kč
KON-PRESS,

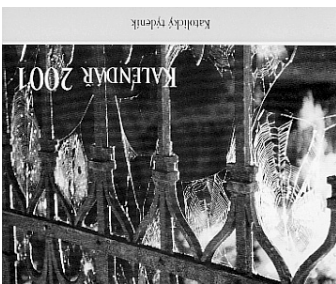
KALENDÁŘ NA ROK 2001
Týdení kalendář, ve kterém najdeme na každý týden modlitbu a přístusný odkaz na nějaký text evangelia. Nechybí ani barevné fotografie. Současní kalendář je také programové schéma Radla Proglas. Cesta ve spolupráci s Radlem Proglas, 49 Kč

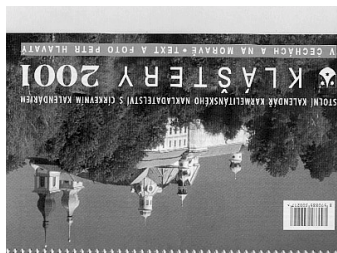
HUDEBNÍ KALENDÁŘ
Obrazkový zpevník pro děti ve formě stolního týdeního kalendáře. Fotografie a texty Petr Stojan. Mništerstvem školství schválená pomůcka pro výkon hudební výchovy.
JASTO, 69 Kč

MALÁ POSELSTVÍ
Stolní týdení kalendář s barevnými fotografiemi a krátkými poselstvími, která připravil P. Vojtěch Kodet Ocam. Karmelitánské nakladatelství, 55 Kč

KLAŠTERY
Stolní týdení kalendář s barevnými fotografiemi doplňné citáty, které vybral Milan Badal. Katolický týdeník, 57 Kč

KLAŠTERY
Stolní týdení kalendář s církevními kalendářními kláštermi a moravskými kláštery a texty k jednotlivým sním- kům Petr Hlavaty. Karmelitánské nakladatelství, 55 Kč

KATOLICKÉ KALENDÁŘE NA ROK 2001

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1

MCM s. r. o. nabízí...